



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném 30. března 2023 v Brně v senátu složeném z předsedy Mgr. Dušana Beránka a přísedících Moniky Mičkalové a Jana Hamana

takto:

obžalovaní

- 1. M.P.**, narozen XXXXX v XXXXX, okres XXXXX, trvalého pobytu v XXXXX, XXXXX, okres XXXXX, nyní ve vazbě ve Vazební věznici a ústavu pro výkon zabezpečovací detence v Brně,
- 2. K.Č.**, narozen XXXXX v XXXXX, trvalého pobytu v XXXXX, XXXXX, nyní ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Kuřim,
- 3. D.F.**, narozen XXXXX v XXXXX, okres XXXXX, bytem v XXXXX, okres XXXXX,

jsou vinni, že

obžalovaní M.P. a K.Č. 16. 1. 2022 společně za účelem zmocnění se historických vozidel, která chtěl obžalovaný M.P. později prodat, a to vozidla značky Tatra 87, rok výroby 1946, černé barvy, registrační značky XXXXX, výrobního čísla XXXXX, v hodnotě 2 500 000 Kč nebo vozidla značky Tatra 87 vyrobené v letech 1945-1948, světle modré barvy, bez registrační značky, nezjištěného výrobního čísla, v hodnotě 1 900 000 Kč, a vozidla značky Tatra 603, rok výroby 1959, černé barvy, registrační značky XXXXX, číslo karoserie XXXXX, číslo motoru XXXXX, v hodnotě 400 000 Kč, umístěných v garážích na dvoře a zahradě domu ve Vyškově na ulici XXXXX, majitele F.K., nar. XXXXX,

požádal obžalovaný M.P. v dopoledních hodinách obžalovaného D.F., aby ho svým vozidlem Škoda Octavia, červené barvy, registrační značky XXXXX, zavezl do Brna, kde k nim přistoupil kolem poledne obžalovaný K.Č. a odjeli do průmyslového objektu bývalé Osevy ve Šlapanicích,

okres Brno-venkov, na ulici Lidické 28. Zde vystoupil obžalovaný K.Č., který měl vyčkat návratu obžalovaných M.P. a D.F., kteří mezitím odjeli do Vyškova na ulici XXXXX do bydliště F.K. a J.K., nar. XXXXX. Obžalovaný M.P. se zde vydával za policistu Policie České republiky jménem N. a vyzval J.K., aby s ním a D.F. odjel do Šlapanic sepsat na policii protokol o vytěžení záznamů z kamer, které měl obžalovaný M.P. coby policista umístit na zahradě domu obývaného F. a J.K..

Po příjezdu do průmyslového objektu ve Šlapanicích na ulici Lidická 28 požádal obžalovaný M.P. obžalovaného D.F., aby na něho počkal, a J.K. vyzval, aby si v autě nechal mobilní telefon a následoval ho dovnitř průmyslového objektu, kde na ně čekal obžalovaný K.Č.. Po příchodu J.K. obžalovaný K.Č. stříkl J.K. do očí pepřový sprej, společně s obžalovaným M.P. spoutali J.K. na ruku plastovou stahovací páskou a hlavu a ústa mu omotali lepicí páskou. Poté J.K. vzali z kapsy bundy klíče a peněženku s řidičským a občanským průkazem na jméno J.K., finanční hotovost 2 000 Kč a mobilní telefon Nokia, model z roku 2003 (pravděpodobně Nokia 3310). Jelikož obžalovaný K.Č. odmítl spoutaného J.K. hlídat v průmyslovém objektu ve Šlapanicích, přenesli spoutaného J.K. do kufru vozidla Škoda Octavia obžalovaného D.F. a všichni obžalovaní pak tímto vozidlem převezli J.K. zpět do místa jeho bydliště ve Vyškově na ulici XXXXX. Za pomoci odcizených klíčů odemkli zadní bránu zahrady a vjeli tudy na pozemek u domu. Obžalovaní M.P. a K.Č. vynesli J.K. z vozidla a nechali ho spoutaného ležet na zemi ve dvoře u traktoru, přičemž J.K. ze strachu předstíral mrtvého. Obžalovaný D.F. poté z tohoto místa odjel.

Obžalovaný M.P. a K.Č. vstoupili do domu obývaného J. a F.K., kde se setkali s F.K.. Požádali o kávu a mezitím odešli do části domu obývané J.K. a prohledávali jeho pokoj, v němž hledali doklady k výše uvedeným historickým vozidlům. Odcizili zde nový mobilní telefon Sony Xperia 10 356, bílé barvy, v hodnotě 8 390 Kč a nabíječku.

Poškozenému J.K. se mezitím podařilo za pomoci nože, který našel v zaparkovaném traktoru, zbavit pásky na ruku a nohou a odešel za bratrem F.K., aby zavolal policii. Obžalovaní uslyšeli hluk, vyběhli z rodinného domu na dvůr a obžalovaný K.Č. stříkl J.K. do obličeje pepřový sprej. J.K. mu ho vyrazil z ruky lopatou, načež obžalovaný K.Č. utekl ze dvora do zahrady.

Obžalovaný M.P. zaútočil přinesenou mačetou na oba poškozené. J.K. zasadil celkem tři sečné rány. Dvěma ranami vedenými velkou intenzitou zasáhl čelo a hřbet levé ruky poškozeného a jednou ranou vedenou střední intenzitou zasáhl také hřbet levé ruky poškozeného. Tak J.K. způsobil devastační sečnou ránu na čele délky 10 cm procházející oběma očními víčky s lalokem vyklápějícím se přes obě oči, s tříštivou zlomeninou nosu a očnic, nos byl oddělen od čelní kosti, dvě sečné rány na hřbetu levé ruky s tříštivou zlomeninou 2. a 3. záprstní kosti s poraněním šlach natahovače prstů. Tato zranění si vyžádala akutní operaci a hospitalizaci poškozeného od 16. 1. 2022 do 24. 1. 2022, při níž byly operovány zlomeniny záprstních kostí levé ruky, byla provedena rekonstrukce šlach natahovačů a sešití rány, dále stabilizace zlomenin obličejového skeletu a sešití rány. Na levou paži byla poškozenému naložena sádrová dlaha a byla medikována trojkombinace antibiotik. Došlo k poruše levého oka pro možné poranění nervů. Pouze náhodou nedošlo při útoku mačetou na čelo poškozeného k devastačnímu poranění obou očních koulí se ztrátou zraku, k otevřenému poranění dutiny lebni s život ohrožujícím poraněním mozku nebo k přetětí tepen v oblasti obličeje či levé ruky s možným vznikem krvácivého šoku.

F.K. zasadil celkem čtyři sečné rány. Jednou ranou vedenou velkou intenzitou zasáhl temenní krajinu vpravo a třemi ranami vedenými nejméně střední intenzitou zasáhl pravý loket, levé předloktí a palec levé ruky. Tak F.K. způsobil sečnou ránu v temenní krajině hlavy vpravo délky 6 cm se šupinami kostí v ráně a zásekem do kosti délky 4 cm a hloubky 3 mm až 5 mm, sečnou ránu na zevní ploše pravého lokte délky 7 cm zasahující do svalu v délce 3 cm, sečnou ránu na zadní hraně levého předloktí délky 7 cm zasahující do svalu v délce 3 cm až 4 cm a sečnou ránu hřbetu palce levé ruky s kožním lalokem délky 7 cm zasahující do podkoží. Tato zranění si vyžádala

hospitalizaci poškozeného od 16. 1. 2022 do 19. 1. 2022, při níž byly odstraněny úlomky kosti z rány na hlavě a rány byly zašity, poškozenému byla medikována antibiotika. Pouze náhodou nedošlo při útoku mačetou na hlavu poškozeného k otevřenému poranění oční koule se ztrátou zraku na postižené oko, k otevřenému poranění dutiny lební s život ohrožujícím poraněním mozku nebo k přetěti tepen v oblasti paží s možným vznikem krvácivého šoku,

tedy

obžalovaný M.P.

- a) dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil, spáchal takový čin na dvou osobách a v úmyslu získat pro sebe majetkový prospěch,
- b) neoprávněně vnikl do obydlí jiného, při činu překonal překážku, jejímž účelem je zabránit vniknutí a užil při činu násilí a spáchal takový čin se zbraní a se dvěma osobami,

obžalovaný K.Č.

- a) dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby proti jinému užil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a způsobit takovým činem značnou škodu,
- b) neoprávněně vnikl do obydlí jiného, při činu překonal překážku, jejímž účelem je zabránit vniknutí a užil při činu násilí a spáchal takový čin se zbraní a se dvěma osobami,

obžalovaný D.F.

- a) jinému bez oprávnění bránil užívat osobní svobody,
- b) neoprávněně vnikl do obydlí jiného, při činu překonal překážku, jejímž účelem je zabránit vniknutí a spáchal takový čin se dvěma osobami,

tím spáchali

obžalovaný M.P.

- a) pokus zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 140 odst. 1, odst. 3 písm. a, j) trestního zákoníku,
- b) přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

obžalovaný K.Č.

- a) pokus zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 173 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku,
- b) přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

obžalovaný D.F.

a) přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku,

b) přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

a za to se odsuzujíobžalovaný M.P.

za výše uvedené trestné činy, jakož i za souběžný přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, za který byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou č. j. 2 T 158/2021-54, který byl vydán 24. 11. 2021, obžalovanému byl doručen 9. 2. 2022 a právní moci nabyl 18. 2. 2022,

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku a § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **18 roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon trestu do věznice se **zvýšenou ostrahou**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu propadnutí věci, a to mačety s černou plastovou rukojetí zajištěné jako věcná stopa č. 18 při ohledání místa činu policisty 17. 1. 2022 a slzotvorného prostředku se svítilnou s nápisem Police Tornado zajištěného jako věcná stopa č. 10 při ohledání místa činu policisty 17. 1. 2022.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se ruší výrok o trestu v trestním příkazu Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou č. j. 2 T 158/2021-54 z 24. 11. 2021, který byl obžalovanému doručen 9. 2. 2022, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Obžalovaný K.Č.

za výše uvedené trestné činy, jakož i za souběžný přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního zákoníku, za který byl odsouzen rozsudkem Městského soudu v Brně č. j. 12 T 114/2022-115 dne 27. 9. 2022 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně jako soudu odvolacího č. j. 4 To 249/2022-140 z 22. 11. 2022,

podle § 173 odst. 2 trestního zákoníku a § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **9 roků a 6 měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon trestu do věznice se **zvýšenou ostrahou**.

Obžalovaný D.F.

podle § 178 odst. 3 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **2 roků**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a zkušební doba se stanovuje na **3 roky**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu propadnutí věci, a to osobního automobilu Škoda Octavia, barvy červená metalíza, registrační značky XXXXX, rok výroby 2008, identifikační číslo (VIN) XXXXX a dálkového ovladače s klíčem k vozidlu a klíčem uzamykání řadicí páky, které byly zajištěny usnesením Policie České republiky, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odborem obecné kriminality – 1. oddělení v Brně, č. j. KRPB-12424-354/TC-2022-060071-VEJ dne 10. 5. 2022, které je umístěno ve skladu zajištěných věcí Policie České republiky v Brně na ulici Pražákově.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný M.P. povinen nahradit Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky sídlem v Praze, Orlická 4/2020, IČ 41197518, škodu 94 066 Kč.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškození F.K., nar. XXXXX, a J.K., nar. XXXXX, odkazují se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Na úvod odůvodnění rozsudku pokládá soud za nutné se vyjádřit k některým (celkem třem) procesním okolnostem. Hlavní líčení bylo konáno ve dnech 30. 8. 2022 a 31. 8. 2022, 14. 9. 2022, 31. 10. 2022, 21. 3. 2023 a 30. 3. 2023. Obžalovaný D.F. se účastnil pouze hlavního líčení konaného 30. 8. 2022 a 21. 3. 2023. K úvodnímu jednacímu dni se navíc dostavil pozdě (hlavní líčení bylo zahájeno o 9. hodině, obžalovaný se dostavil až v 9.39 hodin v průběhu výpovědi obžalovaného M.P.). Soud tedy na úvod hlavního líčení a také v následujících jednacích dnech konal hlavní líčení v nepřítomnosti obžalovaného, neboť pro takový postup byly splněny všechny zákonné podmínky – věc bylo možno spolehlivě rozhodnout a účelu trestního řízení dosáhnout i bez jeho účasti (navíc, obžalovaný se dostavil, byť tedy opožděně, k úvodnímu jednacímu dni, a vypovídal), současně mu byla včas doručena obžaloba a předvolání k hlavnímu líčení (k jednacím dnům nařízeným na 30. a 31. 8 a na 14. 9. 2022 se tak stalo již 16. 8. 2022, k jednacímu dni 31. 10. 2022 byl předvolán dne 27. 9. 2022, termín hlavního líčení konaného 30. 3. 2023 vzal na vědomí při osobní účasti u hlavního líčení konaného 21. 3. 2023), ke skutku byl vyslechnut již v přípravném řízení, trestní stíhání bylo řádně zahájeno a obžalovaný měl možnost prostudovat spis a navrhnout doplnění důkazů (čehož nevyužil → list č. 737), státní zástupkyně neměla námitek proti jednání v jeho nepřítomnosti, nebránilo tomu ani omezení podle § 202 odst. 4 trestního řádu (obžalovaný není stíhán za trestný čin, u kterého by horní hranice trestní sazby převyšovala 5 roků), navíc obžalovaný sám požádal o konání hlavního líčení v jeho nepřítomnosti již v prvním jednacím dnu (strana 19 protokolu o hlavním líčení z 30. 8. 2022).

2. Hlavního líčení 30. 3. 2023, v němž byl toliko vyhlášen rozsudek a pouze za tímto účelem bylo hlavní líčení na tento den odročeno, se neúčastnil obhájce obžalovaného P. JUDr. Miroslav Pindeš, Ph.D. V tomto případě se jedná o podstatnou procesní vadu, protože v případech nutné obhajoby, která je u obžalovaného P. dána [jednak proto, že je ve vazbě, jednak proto, že je stíhán za trestný čin, u něhož horní hranice trestní sazby převyšuje 5 let - § 36 odst. 1 písm. a), odst. 3 trestního řádu], nelze hlavní líčení konat bez přítomnosti obhájce - § 205 odst. 4 trestního řádu, avšak nejde o vadu, která by sama o sobě bez dalšího byla důvodem pro zrušení rozsudku v případném přezkumném řízení → viz stanovisko Trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 300/2018 z 4. 3. 2020:

ke otázce, zda nepřítomnost obhájce obviněného, u něhož je dán důvod nutné obhajoby, v hlavním líčení odročeném jen za účelem vyhlášení rozsudku, je podstatnou vadou řízení, pro kterou je třeba zrušit rozsudek napadený odvoláním podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, Trestní kolegium Nejvyššího soudu ke návrhu svého předsedy

zaujalo dne 4. 3. 2020 podle § 14 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, a podle čl. 32 jednacího řádu Nejvyššího soudu k rozhodovací činnosti soudů toto stanovisko:

I. Nepřítomnost obhájce obviněného, ač šlo o případ nutné obhajoby podle § 36 trestního řádu, v hlavním líčení odročeném jen za účelem vyblášení rozsudku podle § 128 odst. 3 trestního řádu, je podstatnou procesní vadou vyplývající z ustanovení § 202 odst. trestního řádu. Ani taková vada však sama o sobě zásadně není důvodem pro zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, neboť nemá vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku.

3. Na úvod hlavního líčení konaného 21. 3. 2023 požádal obžalovaný P. prostřednictvím svého obhájce o nekonání hlavního líčení toho dne a o jeho odročení na jiný den, neboť obžalovaný byl v *těžké psychické depresi kvůli úmrtí jeho otce v předcházejícím týdnu*. Obžalovaný řekl, že jeho otec zemřel XXXXX, jemu se zcela zhroutil svět, v dané situaci se mu nemohlo stát nic horšího, dodal, že nemá sklony k sebepoškozujícímu jednání, již delší dobu trpí nespavostí, je mu nevolno, ale nezvrací. Soud tuto žádost zamítl. Pokládal žádost obžalovaného především za akt obstrukce – ostatně, právě tohoto jednacího dne soud vyslechl soudního znalce-psychiatra MUDr. Petra Nedomu (v podrobnostech níže), kterému obžalovaný znemožnil rovněž s poukazem na neblahý zdravotní stav (fyzický i psychický) znalecké vyšetření. Obžalovaný se sice zpočátku u hlavního líčení 21. 3. 2023 tvářil jako člověk strádající, avšak jeho vystupování a chování v dalším průběhu hlavního líčení jednoznačně svědčilo o tom, že je schopen vnímat a reagovat na dění v jednací síni. Zde soud pouze předesílá, co bude níže podrobněji vysvětleno, totiž že hlavní líčení bylo odročeno už od 31. 10. 2022 právě kvůli znaleckému vyšetření obžalovaného, které znemožnil a nedal souhlas, byť ten není možno vyžadovat, s přečtením psychiatrického znaleckého posudku zpracovaného již v přípravném řízení MUDr. Milenou Zimulovou, což odůvodnil jenom tak, že nesouhlasil s jejími znaleckými závěry. Při objektivní nemožnosti výsledku znalkyně Zimulové to tedy byl právě obžalovaný, který zavinil tento průtah v hlavním líčení. A ještě nad rámec výše řečeného je možno poukázat na to, že v přípravném řízení se obžalovaný domáhal výměny ustanoveného obhájce, v čemž mu bylo vyhověno, později po vyhlášení rozsudku se toho domáhá opět vůči druhému svému ustanovenému obhájci.

4. Především z výpovědi **obžalovaného M.P.** zjistil soud, jaké události měly předcházet posuzovanému skutku. Zjistil tak, že obžalovaný měl v úmyslu získat historická vozidla Tatra 87 a Tatra 603 (*dále také veterány*), o nichž věděl, že je vlastní F.K.. Tato vozidla chtěl získat pro svého otce, sběratele historických vozidel. Šlo o rodinnou tradici, s níž započal údajně už dědeček obžalovaného. Sám obžalovaný se od dětství „pohyboval“ kolem veteránů. Od svých 15 let znal F.K., přiměl tehdy svého otce, aby ho s ním seznámil, navštěvoval ho, věděl, jaká historická vozidla vlastní. Pomáhal mu s opravami aut (obžalovaný řekl, že maturoval na dopravní průmyslovce, věnoval se renovování a restaurování automobilů i motocyklů), zájem o veterány je spojoval. Podle obžalovaného spolu měli přátelský vztah. F.K. se mu svěřil, že nemá nikoho, komu by své veterány jednou předal (*jak ovšem bude později uvedeno, sám F.K. tato tvrzení obžalovaného ohledně jejich vztahu popírá*). V této době se rozrůstala sbírka veteránů otce obžalovaného, otec dokonce otevřel své první muzeum na Bítově u Vranovské přehrady. „Mluvílo se“ tehdy i o tom, že by F.K. půjčil své veterány otci obžalovaného, tato jednání vedl s F.K. právě obžalovaný. V následující době obžalovaný opustil Česko a bydlel mimo republiku. Po návratu opět občas navštěvoval F.K. a „*pořád počítal s tím, že někdy v budoucnu veterány od F.K. odkoupí pro svého otce do jeho muzea*“. Poté však následovalo uvěznění obžalovaného na téměř 6 roků [z *opisu z evidence rejstříku trestů obžalovaného (list č. 994) soud zjistil, že propuštěn byl 28. 1. 2021 po výkonu trestů odnětí svobody o délkách 252 dnů, 42 měsíců, 10 měsíců a 6 měsíců*]. Po návratu z výkonu trestů bylo pro obžalovaného podle jeho slov nejdůležitější, aby byl opět přijat svou rodinou, zejména otcem, který pro něj představoval autoritu, k níž vždy obdivně vzhlížel. Napadlo ho, že by otci jistě udělal radost, kdyby pro něj získal veterány F.K., proto po návratu z vězení začal opět F.K. navštěvovat, poprvé se tak stalo asi v březnu 2021. Před

inkriminovaným dnem hovořil s F.K. naposled v květnu 2021, tehdy byl F.K. rozrušený, obžalovaného ani nepozval dál do domu. Později se při projíždění Vyškovem v bydlišti F.K. znovu zastavil, ovšem otevřel mu pro něj tehdy neznámý muž (šlo o J.K., jak později obžalovaný zjistil), který tvrdil, že je bratrem F.K.. Rozmluva s ním však byla velice složitá, „*býl jak z jiného světa*“, od něj slyšel, že bratr zemřel. Z toho si obžalovaný mylně dovodil, že F.K. zemřel, nevěděl totiž, že bratři K. byli čtyři (J., F., Z. aj.) a F. není tím, kdo umřel (*podle výpovědi J.K. zemřel jejich bratr Z.*).

5. Po poslední návštěvě ve Vyškově, po níž se mylně domníval, že F.K. zemřel, tak obžalovaný chtěl nejdříve zjistit, zda se historická vozidla v bydlišti F.K. stále nacházejí. Vypravil se proto několikrát do Vyškova na návštěvu, avšak nikdo mu neotevřel, nikdo nereagoval na jeho zvonění na domovní zvonek. Jednou proto celý objekt obešel, viděl, že na zahradě nikdo není, proto se „*dostal přes menší plůtek*“ na zahradu, stále volal, jestli tam není někdo přítomen, avšak nikdo se neozýval, ani neobjevil. Prošel kolem hospodářských budov a v jedné z nich našel dvě historická vozidla Tatra. Později znovu přijel na toto místo, tentokrát i se svým kamarádem (šlo o F.T., viz níže, pozn. soudu), který měl o jedno z aut zájem. Obžalovaný mu ho chtěl ukázat. Tehdy opět zvonil na domovní zvonek, opět se nikdo neobjevil, proto i s kamarádem vstoupili na pozemek brankou v plotě. Na pozemku se potkal s J.K., který z místa kdesi od zemědělských strojů začal volat na obžalovaného a jeho doprovod, co na onom místě pohledávají. J.K. se obžalovaného dotázal, zda je „od policie“, obžalovaný si myslí, že J.K. mohlo zmást oblečení obžalovaného, a právě proto se mohl domnívat, že je policistou (obžalovaný sám později o svém oblečení mluvil jako o *policejní kombinéze*). Nicméně tohoto omylu J.K. využil a nadále se za policistu vydával, předpokládal, že tak pro něj bude snazší dostat se domů k J.K., navázat s ním kontakt a posléze mu říct, o co mu jde, protože „*si nedovedl představit, že by ta auta skončila někde jinde než u nich v muzeu, pro něj to byl život*“.

6. Obžalovaný P. pojal plán, že vyláká J.K. na nějakou dobu z jeho domu a tím získá čas k tomu, aby v klidu odvezl za pomoci odtahové služby dva veterány, které viděl v zadní části pozemku. Věděl, že nějaká auta jsou i v přední části nemovitosti, tam by ovšem bylo mnohem složitější se dostat. Byl přesvědčen, že takto se na odcizení aut dlouho nepřijde, protože obě auta, o která mu šlo, byla ve stodolách zaskládána nejrůznějšími věcmi, snadný přístup k nim byl fakticky nemožný, bylo jasné, že auta nikdo dlouhá léta nepoužíval, ani neudržoval, na jejich zmizení slovy obžalovaného „*nikdo nepřijde, než ta stodola spadne*“. Rozhodl se využít domněnky J.K., že je policistou a vymyslel si příběh o tom, že na pozemku instaloval kamery kvůli odhalení distributorů drog. Později požádal J.K., aby s ním odjel na policejní služebnu zhlédnout pořízené filmové záznamy, aby případně identifikoval nafilmované osoby. Když už se s J.K. domluvil na termínu, kdy odjede na domnělou služebnu policie, kontaktoval obžalovaný P. obžalovaného Č. s žádostí o pomoc v „*jeho plánu s jedním člověkem*“. Chtěl po Č., aby „*pohlídal*“ na určeném místě J.K., pokud by se s J.K. „*nedalo po dobrém domluvit*“ a on tak měl klid na vyřešení toho, co potřebuje. Č. slíbil odměnu 4 000 Kč až 5 000 Kč.

7. Z výpovědi **obžalovaného M.P.** v hlavním líčení soud dále zjistil, že inkriminovaného dne 16. 1. 2022 dopoledne P. odcestoval z Bystřice nad Pernštejnem ve vozidle obžalovaného D.F., kterého o odvoz požádal a který vozidlo inkriminovaného dne řídil. Nejprve jeli do Brna, kde k nim přistoupil obžalovaný Č.. Poté odjeli do Šlapanic (do průmyslového objektu na ulici Lidické – pozn. soudu). Zde obžalovaného Č. vysadili. Obžalovaný P. ho vyzval, aby počkal, až přivezou onoho muže (J.K.), s nímž se pokusí nejprve domluvit po dobrém. P. nicméně vybavil Č. slzotvorným sprejem, plastovou stahovací páskou a lepicí páskou. Obžalovaný P. a F. pak odjeli, aniž by obžalovanému Č. řekli kam. Obžalovaný P. mu pouze sdělil, že onoho muže přivezou a zanechají ve Šlapanicích pod dohledem obžalovaného Č..

8. Obžalovaní P. a F. odjeli ze Šlapanic do Vyškova pro J.K., který už měl být připraven na cestu do Šlapanic, podle legendy stvořené obžalovaným P. na tamní policejní služebnu. Na pozemku bydliště J.K. se však najednou objevil i F.K., o kterém si P. myslel, že již zemřel. To v obžalovaném P. údajně vyvolalo zmatek. Poukázal na to, že byl nevyspalý, byl pod vlivem léků a drog (pervitinu a kokainu). Pojal podezření, jestli J.K. svému bratru F. neublíží - toto podezření v něm vyvolal údajně špatný zjev F.K. (byl vyplašený, chodil podél zdí, tahal za sebou nohu, nechtěl se s nikým bavit...). Nicméně J.K. nastoupil do auta obžalovaného F. a společně s ním a obžalovaným P. odcestovali do Šlapanic. Ještě před příjezdem telefonoval P. Č., aby *byl připraven*. Po příjezdu do průmyslového areálu ve Šlapanicích vyzval P. J.K., aby si ve vozidle zanechal mobilní telefon a následoval ho. Obžalovaný F. zůstal ve svém autě. P. s J.K. odešli za roh jedné z budov, kde čekal obžalovaný Č.. Údajně se P. v tu chvíli zmocnil vztek na J.K. kvůli P. podezření, že ubližuje svému bratru F., a byť si chtěl původně v klidu s J.K. promluvit, nyní zakřičel na K.Č., že J.K. ihned spoutají a ať mu stříkne slzotvorný sprej do obličeje. Č. výzvy P. uposlechl. Účinek slzotvorného spreje však údajně nebyl takový, jaký si P. představoval, možná kvůli tomu, že J.K. měl brýle, proto P. J.K. povalil na zem, vyzval Č., ať mu spoutá ruce, zatímco on J.K. spoutal nohy. Přenesli spoutaného J.K. k jiné budově, kde ho měl Č. hlídat do doby, než P. odveze veterány z bydliště bratrů K. a vrátí se zpět. Oproti takto původně pojatému plánu však obžalovaný Č. nechtěl na místě se spoutaným J.K. setrvat, argumentoval tím, že kdyby přišla ostraha areálu na obhlídku, byl by vyrazen. P. tedy souhlasil se změnou plánu – odvezli J.K. s sebou zpět do Vyškova spoutaného v kufru vozidla obžalovaného F.. Obžalovaný P. přiznal, že při útoku na J.K. ve Šlapanicích mu vzal jeho klíče, peněženku a mobilní telefon. P. tedy nově plánoval, že J.K. po příjezdu do jeho bydliště ve Vyškově zavrou do nějaké garáže, P. pověří nějakým úkolem K.Č. a on sám si půjde promluvit s F.K., *něco mu navykládá* o jeho bratru J. (kterého odvezl „k výsledku“ do Šlapanic), a všechno vyřídí tak, aby se k veteránům dostal. Věřil, že F.K. mu veterány přinejménším půjčí do otcova muzea a potom, co už bude mít veterány obžalovaný P. u sebe, si s nimi bude moci udělat, co bude chtít. Rozhodně neplánoval, že by F.K. nebo někomu jinému ublížil. Taky J.K. nikdo nebil, „jenom“ ho svázali, P. ho celou dobu uklidňoval, že mu nikdo neublíží, prosil ho, aby byl zticha, povolil mu roubík, aby mohl lépe dýchat, dokonce se mu za své chování omlouval se slovy, že nemůže jednat jinak a sliboval mu, že ho za dvě tři hodiny propustí.

9. Po návratu všech třech obžalovaných společně se spoutaným v kufru naloženým J.K. ze Šlapanic do Vyškova do bydliště J. a F.K. vstoupil obžalovaný P. do domu zepředu, protože měl k dispozici klíče. Prošel přes celý pozemek až k zadní bráně a otevřel ji - tudíž vjelo na pozemky auto řízené obžalovaným F. s obžalovaným Č. a poškozeným J.K.. P. ukazoval F. cestu k jedné ze stodol, kterou také otevřel - právě do ní chtěl uložit spoutaného J.K., zavřít vrata a zajistit je těsným přistavením automobilu obžalovaného F., aby měl jistotu, že se J.K. nedostane ze stodoly ven. Podle slov P. však F. *přeskočilo v blavě, byl posranej*, dostal strach, řekl, že už s nimi nechce mít nic společného a musí odjet domů. Chtěl, aby si P. vzal všechny své věci z auta. P. ho poslechl a z kufru si vzal mimo jiné také kuši a mačetu, tedy věci, které měly být darem pro P. přítelkyni k narozeninám. Kuši pověsil na traktor a mačetu, kterou měl v batohu, si vzal k sobě do *policejní kombinézy* – říkal si, že když bude mít mačetu v ruce, *tak se leknou a nebudou vyvádět žádné „pičoviny“*. Obžalovaný F. poté odjel svým autem pryč, P. ho ještě žádal, jestli by nemohl před domem vzít do auta i obžalovaného Č. a odvézt ho také pryč, ale zapomněl Č. říct, aby na F. před domem čekal. Tedy proti P. plánům se stalo, že s ním na místě po odjezdu obžalovaného F. zůstal i obžalovaný Č..

10. Po odjezdu obžalovaného F. z inkriminovaného místa, za situace, kdy spoutaný J.K. byl ponechán ležet na zemi u traktoru ve stodole, odebrali se obžalovaní P. a F. do domu bratrů K.. Obžalovaný P. požádal Č., aby hledal v domě staré technické průkazy k veteránům – chtěl ho takto načas zabavit, *aby byl v klidu, kdyby se s F. něco posralo*. Nechtěl Č. do ničeho *namočit*, rozhodně neměl v plánu *jít v domě K. po penězích*. Sám P. se také přehraboval ve starých knihách o traktorech, o

veteránech, sám našel spoustu technických průkazů a kupních smluv, to, co ho zajímalo, si odkládal na stranu, je *do takových věcí fanatik, a tak je chtěl vidět, probrabat se v nich*. Chtěl jít za F.K. a poprosit ho o kávu, když si uvědomil, že spoutaný J.K. není nikým hlídán a asi ani stodola není uzamčena, proto vyběhl z domu ven na dvůr, aby se přesvědčil, zda se J.K. nevyprostil ze spoutání. Když tedy vyběhl z domu, spatřil J.K. a F.K. a slyšel jejich rozhovor. J.K. zvýšeným hlasem vyzýval F.K., aby přivolal policii, že oba obžalovaní ještě musí někde v domě být a chtěl, aby F.K. našel pistoli.

11. P. šel proto zpět do domu za Č. a řekl mu, že musejí okamžitě zmizet. Myslel si, že Č. vyskočí oknem na ulici, avšak on se dal nazpět stejnou cestou, jakou na pozemek vstoupili, tedy přes celou zahradu k zadní bráně. Probíhal proto okolo J. a F.K.. J.K. v tu chvíli třímal v ruce lopatu. Když kolem něj Č. běžel, stříknul znovu J.K. do tváře slzotvorný sprej.

12. P. chtěl utéct také zadem, chtěl si vzít kuši, kterou po odjezdu F. nechal vzadu na pozemku (pověšenou na traktoru). Utíkal, na zádech nesl batoh, v ruce igelitovou tašku s technickými průkazy, které v domě vzal. J.K. s lopatou si ani nevšímal, avšak při úprku kolem něj J.K. udeřil P. lopatou do obličeje a on upadl na zem. Navíc byl „oslepen“ slzotvorným sprejem, který chvíli předtím použil proti J.K. Č.. P. dostal strach, bratři K. po sobě pořád křičeli slova o policistech a pistoli, P. vnímal potřebu se co nejrychleji dostat pryč, křičel na F.K., aby svému bratrovi vysvětlil, že jde o nedorozumění, že je mladý P., že nechce nikomu ublížit...P. *byl před zhroutením*, nevěděl ani, co dělá, v levé ruce držel mačetu, ještě, než se *s ní obnal, přejel si ostrím mačety po rukavici, až ji prořezal a pořezal si dlaň, aby měl jistotu, že ho nesečne ostrou částí mačety, ale tupou stranou, pak se s mačetou obnal, první rána mířila pod čelo k nosu, pak už moc nevnímal, dělal nějaké pohyby, nevěděl kam, nedíval se, mačetu držel v levé ruce, není si vědom, že by do úderů dával razantní sílu*. Pokud se to stalo, jde o jeho obrovské selhání, nebylo to plánované. Viděl, že J.K. spadnul na zem. P. dále křičel na F.K., vyčítal mu, proč nepromluvil, že se toto nemuselo stát. *Měl nervy, přehodil si mačetu do pravé ruky a použil ji proti F., kterého třikrát čtyřikrát seknul, viděl, že si chrání hlavu, cíleně mu mířil na ruce*. Poté utekl, mačetu odhodil do hromady šterku a přešel oplocení pozemku.

13. Z výpovědi **obžalovaného K.Č.** soud zjistil, že skutkový stav popisuje v podstatných bodech shodně jako obžalovaný P.. S P. se seznámili ve výkonu trestu odnětí svobody. Č. se krátce před projednávaným skutkem obrátil na P., zda by mu nepomohl sehnat nějaký byt. P. mu to přislíbil, vzal si od něj i zálohu 4 000 Kč (asi týden dva před projednávaným skutkem) a za odměnu (sliboval 50 000 Kč) požadoval pomoci někoho *postrašit, maximálně zpacifikovat, svázat* - když se P. ptal, oč jde, odpověděl mu pouze, že ten člověk *sedí na něčem, co není jeho*. Na otázku, co rozuměl pod požadavkem někoho *postrašit, zpacifikovat*, obžalovaný Č. řekl, že *si to představoval tak, jak se to dělá – na někoho chvílku řvete, pak mu dáte jednu dvě facky a lidi pak dostanou rozum*. Inkriminovaného dne ho P. s F. vyzvedli v Brně, odjeli do Šlapanic do průmyslového areálu. Obžalovaného F. Č. neznal, považoval ho za P. řidiče, ten se ničeho nezúčastnil. Č. si nemyslí, že by během popisovaných událostí měl F. strach o svůj život, dokonce v jednu chvíli i spal. P. Č. cestou vybavil pepřovým sprejem, lepící páskou a eska páskami. Ve Šlapanicích Č. vysadili, měl čekat, než se vrátí s dotyčným člověkem. Vrátili se asi za hodinu a půl až dvě hodiny. Č. poté J.K. nastříkal pepřový sprej do obličeje, společně s P. ho svalili na zem a spoutali ho izolační páskou na ruku i na nohách, zalepili mu ústa. P. spoutaného J.K. „přidělal“ k hromosvodu a skládal kolem něj dřevěné palety. P. žádal Č., aby zde ohlídal J.K., než se P. opět vrátí. Č. to ovšem odmítl ze strachu, že by je mohli objevit pracovníci bezpečnostní agentury zajišťující ostrahu celého objektu. P. tedy navrhl, že spoutaného J.K. naloží do kufru auta a pojedou všichni do Vyškova. Tak se i stalo. Podle Č. obžalovaný F. musel vědět a vidět, *co (sic!) nakládají*, ale žádnou jeho reakci na to nepozoroval. J.K. se během cesty nijak neprojevoval. Ve Vyškově potom J.K. vytáhli z auta a položili ho do nějaké stodoly k traktoru. Č. viděl, že J.K. dýchá, předtím mu snad P. udělal do pásky přes ústa i díru, aby mohl lépe dýchat. Vrata stodoly P. uzamkl – klíče vzal J.K. i s peněženkou už ve Šlapanicích, vytáhl mu je z kapsy. Poté odjel pryč obžalovaný F.. P. oznámil Č., že v tomto objektu je ještě jeden člověk. Č.

se s P. pohádali, jestli bude Č. nadále nápomocen P. – dohodli se, že onoho druhého člověka opijí, Č. u něj počká a P. si najde technické průkazy, které potřebuje a že zavolá odtahovou službu a odveze si dvě auta, pro která přijel. Tvrdil, že tato auta jsou jeho. P. se tedy jal rozmlouvat s F.K., Č. stál opodál, slyšel, že P. o sobě mluví jako o N., že je kriminalista, že J.K. je u nich na kriminálce a on od něj získal klíče. Poté oba obžalovaní vešli do domu a hledali technické průkazy k veteránům. Popírá, že by v domě K. něco odcizil, stejně tak v areálu ve Šlapanicích. Po chvíli odešel P. ven, vrátil se a řekl Č., že musejí zmizet. Č. vycházel z domu K. jako první, viděl, že J.K. se vyprostil z pout, baví se s F.K., říká mu něco o policii a pistoli. Obžalovaný Č. uchopil slzotvorný sprej, šel k jednomu z bratrů K., stříkl na něj dávku ze spreje a proběhl kolem něj, tento poškozený se po Č. ohnal lopatou, rozzuřeně na něj volal, co tam dělá, ale lopatou ho nezasáhl. Č. pak u stodoly čekal na P.. Viděl, jak ten z bratrů K., který držel lopatu, na něhož Č. nastříkal pepřový sprej (*později sám obžalovaný Č. upřesnil, že šlo o J.K.*), šel s lopatou k P. a udeřil ho, P. se po ráně jenom ohnul, neupadl, vytrhl J.K. lopatu a tou ho *plácl* někam do hlavy či ramen ([toto však neřekl ani obžalovaný P., že by vytrhl J.K. z rukou lopatu a tou ho poté udeřil (viz odstavec 12 odůvodnění), úder lopatou nepotvrzuje ani znalec soudní lékař (viz odstavec 29 odůvodnění), tedy alespoň v tom smyslu, že by lopatou byla způsobena posuzovaná zranění], poškozený upadl na zem a tam ho P. *plácl* dvakrát (*na položenou otázku, zda viděl P. útok mačetou na některého z bratrů K., odpověděl, že ne, že vůbec nevěděl, že P. nějakou mačetu u sebe měl, o mačete se dozvěděl až při vyšetřování na policii*). Č. na něj zavolal, aby toho nechal, totéž volal i F.K.. Č. začal utíkat pryč z pozemku k zadní brance, tam ho pak doběhl P. a utíkali pryč. P. nesl batoh a modrou kabelu, prosil Č., ať mu s batohem pomůže a telefonoval F., aby pro ně přijel, za což mu sliboval peníze. F. však přijet nechtěl. U prodejny Albert ve Vyškově se potom P. a Č. rozdělili a každý šel svou cestou.

14. **Obžalovaný D.F.** vypovídal v hlavním líčení značně nesouvisle, neurčitě (neuváděl žádné bližší vymezení času, míst, osob). Soud proto využil postup podle § 207 odst. 2 trestního řádu a přečetl **protokol o výsledku obviněného** (D.F.) z přípravného řízení z 19. 1. 2022 – tedy pouhé 3 dny po skutku (listy č. 545-547). Nikoliv tedy z toho důvodu, že by obžalovaný F. vypovídal v hlavním líčení podstatně jinak než v řízení přípravném, avšak jeho výpověď v hlavním líčení byla podstatně chudší, mnohem méně obsažná.

15. Z přečteného protokolu o výsledku obviněného a také tedy z jeho výpovědi před soudem tak soud zjistil, že o něm (obžalovaném F.) je známo, že si přivydělává občasným svezením lidí svým autem (je kvůli schizofrenii v invalidním důchodu). Také obžalovaného P., kterého dříve znal pouze křestním jménem, občas za odměnu někam zavezl svým autem. Věděl o něm, že byl trestně stíhaný. V inkriminovaný den (*v neděli 16. 1. 2022*) ho P. opět požádal telefonicky o odvoz do Vyškova. Už ho tam dříve vezl k čerpačí stanici na okraji Vyškova (směrem od Brna), P. se vždy na nějaký čas vzdálil a on na něj čekal. Asi dvakrát jeli do Vyškova k jakýmsi fabrikám. Tedy inkriminovaného dne cestovali nejdříve do Brna, kde k nim přistoupil kamarád P. – vysoký hubený starší (*obžalovaný Č., pozřn. soudu*), poté do okrajové části města Brna (*do Šlapanic, pozřn. soudu*) do průmyslového areálu. Tam z jeho auta P. s Č. vystoupili, myslí si, že P. řekl Č. něco vy smyslu *at' to nachystá*. Odtud pokračovali dále do Vyškova, ale už pouze P. s F., Č. zůstal ve Šlapanicích. Zastavili u nějakého domu a P. šel pro nějakého muže, kterého poté přivedl do auta. O tom F. předem věděl, bylo mu předem řečeno, že se vrátí z Vyškova zpět do Šlapanic za Č. a oni tři (bez F.) tam budou mít jakousi poradou. Ve Šlapanicích vjeli do průmyslového areálu a jeli od vrátnice doprava až někam dozadu. Oba F. společně vystoupili, odešli kamsi za roh a F. odjel se s autem otočit. Najednou uslyšel řev a celý zkoprněl. P. ho chodil kontrolovat, nahlížel na něj. F. neviděl, co se za rohem odehrávalo, ale bylo mu jasné, že *nic ideálního to nebude*. Myslí si, že P. s Č. toho muže bili, slyšel to, slyšel, jak muž na ně volal *nechte mě být, au, to bolí*, viděl dokonce, že asi P. použil proti tomu muži pepřový sprej. Všiml si dříve, že P. s Č. měli u sebe kuši a pepřový sprej. Slyšel řev, bylo mu z toho zle, raději si zavřel i okénko u auta, protože to nechtěl poslouchat. Protože měl o sebe strach, dělal, co mu P. řekl. Čekal tedy v autě za rohem jakési budovy, dokonce usnul. Potom mu P. řekl, aby jel

s autem za roh budovy – tam do auta P. a Č. *něco hodili* do kufru, neviděl co, ale odhadoval, že to bylo *tělo toho pána*. Poté jeli do Vyškova, F. se na nic neptal a P. s Č. mu nic neříkali. Ve Vyškově mu ukázal P., kam jet, přijeli k jakési bráně, tu P. odemkl a F. vjel na pozemek k nějakým zemědělským strojům. P. s F. otevřeli kufr a *něco vyložili, asi toho pána*. Kam ho potom umístili nebo co s ním udělali, to F. neví. F. potom řekl, že už *má všebo plné zuby* a optal se P., jestli může odjet. P. mu to dovolil, dal mu tisícikorunu, načež F. odjel domů do Bystrice nad Pernštejnem. Se zážitkem toho dne se svěřil své přítelkyni, radil se s ní, jestli se má obrátit na policii.

16. S ohledem na výše popsané výpovědi obžalovaných lze říci, že skutkový stav nerozporují, byť – zejména P. – vystupovali proti státní zástupkyni použitému právnímu hodnocení skutku. V tomto směru popisovali své úmysly jinak, snažili se své zavinění zlehčit (např. P. se hájí tím, že nikdy nechtěl nikomu ublížit, Č. prohlásil, že uznává porušení domovní svobody, popírá, že by něco byt' jen odcizil, ne tak uloupil). Tomu se však soud bude podrobněji věnovat později v odůvodnění právního hodnocení skutku. Výpovědi obžalovaných jsou ve vzájemném souladu, neodporují si v žádných podstatných skutkových okolnostech. Obžalovaný P. se snažil vyvinut své spoluobžalované, několikrát opakoval, že nechce, aby do věci byli zatahováni druzí, kteří podle něj nic neudělali, již ve spontánní části své výpovědi reagoval na některá tvrzení svých spoluobžalovaných z přípravného řízení (s nimiž se tedy jistě seznámil nejpozději při prostudování spisu), která odmítal – například, že D.F. si *začal dedukovat svoje příběhy a verze, co se tam dělo... například, že jsem toho pána zabil* nebo že J.K. byl bit, což vysvětloval tím, že *D. to nemá v hlavě úplně v pořádku*, tvrdil, že F. nemohl vidět a vědět, že mu do kufru nakládají J.K., to si mohl jenom myslet. Tato tvrzení obžalovaného P. jsou však nepodstatná, protože mnohdy se ohrazuje proti tvrzením, která ani nezazněla (např. obžalovaný F. neřekl, že by viděl, jak je J.K. bit, řekl, že si to myslel na základě svých sluchových vjemů a vnímání celé nastalé situace, viděl pouze použití slzotvorného spreje P., F. také řekl, že si myslel, že do kufru je nakládán J.K., že se to domnívá, navíc, tato jeho domněnka byla správná), zrovna tak není třeba se zabývat polemikami obžalovaného P. o tom, co někdo jiný mohl slyšet či vidět za situace, kdy opravdu není třeba jakkoliv pochybovat o skutkovém stavu, který je prokazován pochopitelně i dalšími důkazy.

17. V první řadě jde o výpovědi poškozených J.K. a F.K.. Z výpovědi **svědka J.K.** soud zjistil, že jeho svědectví je v některých jistě důležitých okolnostech odlišné zejména od výpovědi obžalovaného P. a také obžalovaného Č., a to zejména v počtu útočníků, kteří měli napadnout jeho a jeho bratra. Svědek řekl, že P. neznal z minulosti, poznal ho až na počátku roku 2022, krátce před tím, než byl napaden. Tehdy však ještě stále nevěděl, o koho se skutečně jedná, jeho pravou identitu zjistil až při vyšetřování této věci. Tedy někdy kolem 5. 1. 2022 na zahradě jím obývaného domu ve Vyškově zpozoroval dvě osoby, které před ním utíkaly. Křičel na ně, co tam pohledávají a hrozil přivoláním policie. Nato se tyto osoby zastavily a přišly k němu, dal se do řeči s obžalovaným P., který se mu však představil jménem N. a tvrdil, že je od policie, že na jeho zahradě pátrá po narkomanech, kteří si tam mají schovávat drogy. Dále řekl, že na zahradě jsou kamery instalované policisty a poučil ho, aby policii už nevolal. Potom ho ještě několikrát navštívil, vždy jako policista, kvůli kamerám údajně rozmístěným na zahradě. V inkriminovaný den v neděli 16. 1. 2022 asi kolem 15 hodin pro něj P. (coby policista N.) přijel a odvezli ho do Šlapanic do nějakého objektu (vozidlo řídil jiný muž), vysadili ho a šel za roh budovy. Tam stál nějaký zamaskovaný muž, domnívá se, že to byl obžalovaný Č., který mu stříkl do obličeje slzotvornou látku. Poté ho svázali a zalepili mu ústa. Kdo mu svazoval ruce, to neviděl. Brali mu věci z kapsy (klíče, peněženku s hotovostí 2 000 Kč). Následně kolem něj něco skládali (*obžalovaný Č. mluvil o dřevěných paletách, ty jsou zachyceny i na fotografiích z obhledání místa činu na listech č. 388-391, pozn. soudu*), poté to (*zřejmě palety, pozn. soudu*) oddělali a naložili ho do auta a odváželi. Přišlo mu, že jízda trvá dlouho, neviděl a nemohl dýchat, což bylo to nejhorší. Muži v autě se chovali tiše, nic neslyšel. Po příjezdu ho uložili do garáže, zjistil, že je doma. Podařilo se mu zbavit se pout na ruce, pomocí nože, který vzal ze svého traktoru, se zbavil dalších pout, pomocí náradí odstranil petlici a šel do domu za bratrem.

Bratra vyzval, at' zavolá pomoc. Potom uviděl postavu, popadl lopatu, dotyčný – byl to obžalovaný Č. - mu opět stříkl do očí sprej, jemu se podařilo lopatou mu sprej z ruky vyrazit. Č. hned *skočil na F.* Najednou svědek pocítil ránu nějakým železem do hlavy (že šlo o mačetu, to se dozvěděl až v nemocnici), nic neviděl, byl vyřízený. Je přesvědčen o tom, že útočníci byli dva. Neslyšel, že by spolu mluvili. Tohoto útoku z 16. 1. 2022 se účastnil P. a Č., dále řidič vozidla tak, jak popsál.

18. Z výpovědi **svědka F.K.**, poměrně kusé, nicméně přesto podávající alespoň základní důležité informace o projednávaném skutku, soud zjistil, že znal F. P., otce obžalovaného M.P., a také jeho dědu. Spojovala je záliba ve veteránech. On sám (svědek) je vlastníkem čtyř veteránů. Nezabývá se otázkou, jak s vozidly naloží, byť nemá dědice. Popřel, že by někdy dal obžalovanému P. slib, že mu vozidla daruje, nepamatuje si na to, že by se v minulosti s obžalovaným P. potkával. Inkriminovaného dne jeho bratr J. asi v 15 hodin odjel pryč. Kolem 18 hodin za ním J. přišel do domu, byl *dobitý (měl rozbitou hlavu) a povázaný (měl na těle potřhané stříbrné pásy)*. Oba bratři K. vyšli ven a *dva zakuklenci napřed napadli bratra H. a potom šli po něm, měli mačety, a to dvě*. On byl posekán na hlavě a na rukách. Kdo jeho napadl, neví a nepoznal by toho člověka, venku byla tma. Onu mačetu, kterou na něj bylo útočeno, viděl, stejnou zbraní byl napaden i jeho bratr J. Bratr J. byl napaden jiným útočníkem, respektive dvěma, bratrovi nejdříve stříkli sprej do očí, pak ho *začali mydlit*, kopali do něj, jeden z nich pak napadl i jeho. Útočníci utekli ze zahrady, potom svědek přivolal policii.

19. Obžalovaný P. reagoval na výpovědi svědků opakováním toho, že pouze on měl mačetu a pouze on prakticky z jednoho místa použil mačetu proti oběma bratrům K. a že obžalovaný Č. z tohoto místa utíkal a „pouze“ použil proti J.K. pepřový sprej. Ve spontánní části své výpovědi P. řekl, že pokud F.K. tvrdí, že se neznají, pak to bude dáno tím, že F.K. hodně pije a na některé věci si sám nevzpomene.

20. Ve výpovědích obou svědků K. zazněly skutečnosti, které soud pokládá za neprokázané. Týkají se toho, že podle nich na J.K. zaútočili mačetou dva útočníci a že útočníci měli k dispozici dvě mačety. Je to v rozporu s přiznáním obžalovaného P., že to byl pouze on, kdo oba bratry napadl mačetou. Ani obžalovaný Č. neřekl, že by i on někoho napadl mačetou, přiznal pouze opětovné použití slzotvorného spreje proti J.K. při útoku ze zahrady. Byla také nalezena pouze jedna mačeta, což ovšem samo o sobě nevylučuje, že by nemohla být při útoku použita i druhá mačeta. Nicméně toto tvrzení nelze jednoznačně ověřit a také s ohledem na to, že ve výpovědi F.K. je jistá nelogičnost, spočívající v tom, že tvrdí, že jeho bratr měl mít patrná poranění na hlavě (rozbitou hlavu) už v okamžiku, kdy za ním přišel do jím (F.) obývaných místností, což netvrdil ani sám J.K., je nutno verzi se dvěma mačetami použitými dvěma útočníky pokládat za neprokázanou. V tomto smyslu je však pro soud rozhodujícím důkazem svědčícím o toliko jediném útočníku a o jedině použité mačetě odborné vyjádření kriminalistické z odvětví biologie a genetiky, z něhož plyne, že na mačetě byly nalezeny krevní stopy obou poškozených K. a toliko obžalovaného P. (v podrobnostech viz odstavec 27 odůvodnění). Ani tento fakt ovšem nečiní výpovědi svědků K. nevěrohodnými, a to s ohledem na další důkazy i s ohledem na přiznání obžalovaného P.. Zmíněné nepřesnosti lze přičíst na vrub vypjaté situace na místě činu a faktu, že oba bratři K. byli poměrně brutálně napadeni. Nelze se divit, že nebyli schopni si přesně zapamatovat veškeré detaily útoku. Je také lhotežné, zda vystupování obžalovaného P. pod identitou policisty N. bylo jeho výmyslem, jak řekl svědek J.K., nebo šlo o zneužití omylu J.K., který sám se měl podle P. jeho dotázat, zda je policistou.

21. Se souhlasem stran soud přečetl podle § 211 odst. 1 trestního řádu **protokoly o výsleších svědků**. **Svědčyně N.Š.** vypověděla na policii 23. 2. 2022 (listy č. 567-570), že zná asi měsíc dva M.P., jsou kamarádi, trávili spolu volný čas. Ví, že má zálibu v historických vozidlech. Inkriminovaného dne 16. 1. 2022 jí P. telefonoval a požádal ji o odvoz, řekl, že ho *vyhodila Z., že nemá kam jít*. Vyhověla mu, jela ho autem vyzvednout do jakési vesnice. Obžalovaný byl ubřečený,

rozrušený. Odvezla ho k nim domů do XXXXX, nabídla mu, aby u nich zůstal. Zdržel se u nich dva dny (dvě noci). Ničeho podezřelého (například potřísnění oblečení krví) si na něm nevšimla. **Svědék F.T.** vypověděl na policii 9. 3. 2022 (listy č. 571-573), že obžalovaného P. zná ze skupiny fanoušků vozidel Tatra na facebooku. Jednou mu P. napsal, že vlastní vozidlo Tatra 87 z roku 1939 a že toto je na prodej. Poslal mu i jeho fotografii a dodal, že vozidlo má uloženo u známého ve Vyškově. Domluvili se, že si auto prohlédne. Hned na počátku ledna 2022 se setkali ve Vyškově a P. ho odvedl do jakéhosi oploceného areálu, ve kterém stály nějaké zemědělské stroje. Tehdy se tam objevil nějaký zemědělec, ptal se jich, co tam dělají. P. se začal chovat dosti podezřele, naznačoval T., aby odešel. On tedy odešel zpět do auta, P. se s oním člověkem ještě nějakou chvíli bavil. Poté mu P. řekl, že auto zajistí a prodá mu ho, potřeboval peníze na odtah, přiznal se, že šest roků byl ve vězení. Svědek pojal podezření, že veterán P. nepatří, vyzval ho, aby mu své vlastnictví prokázal listinami. Později mu P. ještě nabízel vozidlo Škoda, na tuto zprávu však už svědek ani nereagoval. P. svědkovi také naznačoval, že pokud se rozzlobí, bývá agresivnější. **Svědék P.T.** byl na policii vyslechnut 8. 3. 2022 (listy č. 574-575), z jeho výpovědi soud zjistil, že pracuje jako strážný v průmyslovém areálu na ulici XXXXX ve XXXXX (kam byl přivezen a poté napaden a spoután J.K.). Popsal zvyklosti při výkonu ostrahy v tomto areálu. On měl službu v inkriminovaný den 16. 1. 2022, avšak o projednávaném skutku neměl žádných poznatků.

22. Z těchto přečtených protokolů o výsleších svědků soud žádné podstatné skutečnosti, které by byly nové či jiné, než jaké byly soudem zjištěny již z výpovědí obžalovaných či svědků poškozených K., k objasnění skutku nezjistil.

23. Rovněž se souhlasem stran soud podle § 211 odst. 6 trestního řádu přečetl **úřední záznamy o podaných vysvětleních. Z vysvětlení S.P.**, které podala na policii 17. 1. 2022 (listy č. 630-631), soud nezjistil vůbec nic důležitého. S.P. pracuje jako obsluha čerpací stanice pohonných hmot Benzina ve Vyškově na ulici Brněnské, byla dotazována, zda si všimla vozidla Škoda Octavia (řízeného D.F., pozn. soudu), ovšem její odpověď byla záporná. **Z vysvětlení P.V.** podaného na policii 17. 1. 2022 (listy č. 637-639), která také pracuje jako obsluha čerpací stanice pohonných hmot Benzina ve Vyškově na ulici Brněnské, také nic podstatného zjištěno nebylo. P.V. si pouze vzpomněla na to, že 17. 1. 2022 odpoledne přijelo jedno červené vozidlo Škoda Octavia ke kompresoru, jeho řidič se poměrně dlouho zdržel na toaletě, poté si koupil plechovku piva. Řidič měl potetovaný hřbet ruky.

24. Další poznatky o skutkovém stavu získal soud z důkazů listinných. V hlavním líčení 21. 3. 2023 je provedl zákonu konformním způsobem – ve smyslu § 213 odst. 1 trestního řádu soud předložil stranám veškeré listinné důkazy k nahlédnutí. Strany nevyužily možnosti nahlédnout na listinné důkazy, ani nenavrhlly čtení některé listiny. Důkazy listinné níže citované jsou v souladu s poznáním, které pramení již z výpovědí výše uvedených osob, toliko toto poznání doplňují, nevnaší do věci žádné rozpory či pochybnosti o prezentovaných závěrech, které mají svůj odraz v popisu skutkového stavu.

25. Z **protokolů o ohledání místa činu** (listy č. 332-333, 351-352) a při něm pořázených **pláneků** (listy č. 336, 355) a **fotografií** (listy č. 337-350, 356-364, legendy k fotografiím listy č. 334-335, 353-354) zjistil soud podrobnosti o místě činu v bydlišti poškozených K. – ve Vyškově na ulici XXXXX, mimo jiné také to, jaké stopy a kde se nacházely [stopy jsou pak přehledně popsány v **seznamu stop a věcí** (list č. 365)]. Obdobné poznatky získal soud z **protokolu o ohledání místa činu** (list č. 386) a při něm pořázených **fotografií** (listy č. 387-395, legenda k fotografiím list č. 395) ve vztahu k průmyslovému areálu ve Šlapanicích na ulici Lidické 28. Bližší poznatky o vozidle obžalovaného F. Škoda Octavia červené barvy, registrační značky XXXXX, které obžalovaní použili k přesunům na místa činu a mezi nimi, zjistil soud z **protokolu o ohledání vozidla** (listy č. 396-397) a z **fotografií** při něm pořázených (listy č. 398-402). Ve vozidle byla

nalezena roztržená bílá elektrikářská stahovací páska červené barvy znečištěná červenou skvrnou (jak bude dále uvedeno, šlo o krev J.K., viz odstavec 28 odůvodnění).

26. Poznatky o poměrech na místě činu ve Vyškově a o skutku, který se tam odehrál, získal soud také z promítnutého **filmového záznamu policejní prověrky na místě** (DVD nosič list č. 523).

27. Z **odborného vyjádření kriminalistického** z odvětví biologie a genetiky (listy č. 479-480) soud zjistil, že na stopě č. 4 (textilním pouzdrů pro mačetu) a na stopě č. 12 (kuši) byly nalezeny biologické stopy, z nichž byl získán profil deoxyribonukleové kyseliny (dále DNA), který se shoduje s profilem DNA kontrolního vzorku obžalovaného M.P.. Dále byly zjištěny profily DNA v biologických stopách zajištěných z krve na zemi za vraty (tedy uvnitř) domu poškozených K. a z čepele mačety, které jsou shodné s profilem DNA kontrolního vzorku poškozeného J.K., jehož krev byla prokázána i na lepicí pásce stříbrné barvy, která byla nalepena na jeho bundě. Na čepeli mačety se nacházely také krevní stopy, z nichž získaný profil DNA je shodný s profilem DNA poškozeného F.K.. Tato zjištění tak potvrzují, že oba poškození byly napadeni touto mačetou, což pomáhá vyvrátit tvrzení svědků K., že útočníci měli dvě mačety, dále s ohledem na to, že na mačetě byly nalezeny krevní stopy toliko obžalovaného P., potvrzuje tato skutečnost, že on byl útočníkem. Tedy nevyplývá ani z rozboru biologických stop nalezených na prostředku, jímž bylo na bratry K. zaútočeno (na mačetě), že by útočilo více osob než obžalovaný P..

28. Z dalšího **odborného vyjádření kriminalistického** z odvětví biologie a genetiky (listy č. 485-489) soud zjistil, že lidská krev byla prokázána na stopách č. 1, 3, 8, 33, 38 a 40 [ve stěrech tekutin získaných na místě činu ve Vyškově v bydlíšti poškozených K. na zemi za vraty (1), na násadě lopaty za vraty (3), na zemi v průjezdu (8), na zemi před vraty (33), na úchytku malé zásuvky komody v pokoji J.K. (38) a z úchytky zásuvky téže komody, která byla z komody vytažena a odložena na posteli (40)], dále na stopě č. 1 (stěr z roztržené bílé elektrikářské stahovací pásky nalezené v kufru vozidla obžalovaného F.), na botě vydané obžalovaným M.P. a na kalhotách vydaných K.Č.. Ve všech těchto případech se jednalo o krev poškozeného J.K.. Krev J.K. byla prokázána i na pravé botě obžalovaného P. a na kalhotách obžalovaného K.Č..

29. Výčet poranění, která poškození J. a F.K. utrpěli, včetně způsobu jejich ošetření a léčení a také výčet hrozících dalších poranění, která mohla oběma poškozeným přivodit smrt, jak jsou v podrobnostech vylíčena v popisu skutku ve výroku rozsudku, zjistil soud ze **znaleckého posudku MUDr. Bc. Milana Votavy**, soudního lékaře (listy č. 90-121 a 123-129), který soud v hlavním líčení za souhlasu stran přečetl podle § 211 odst. 5 trestního řádu. Z posudku také plyne závěr soudem učiněný, že není pravdivé tvrzení obžalovaného P., že útočil tupou stranou mačety, nýbrž skutečnosti odpovídá, že úder na oblast čela J.K. byl veden ostrou stranou mačety shora a velkou intenzitou. Z posudku také soud zjistil, kolik úderů každý poškozený mačetou obdržel a jak velkou intenzitou byly údery vedeny. Z posudku také plyne poznatek, že zranění J.K. nebyla zapůsobena lopatou (jak uvedl obžalovaný Č., viz odstavec 13 odůvodnění), neboť charakter zranění tomu neodpovídá, odpovídá útoku mačetou. Z hlediska soudně-lékařského není možno upřesnit, zda útočil jeden člověk nebo dva. Viditelná poranění J.K. jsou zachycena také na **fotografiích** pořízených policisty, kteří se jako první dostavili na místo činu (listy č. 327-328), na fotografii na listu č. 328 jsou zjevná nejen zranění ruky poškozeného, ale je zde zachycena také lepicí páska stříbrné barvy a plastová stahovací páska, které byly použity pro spoutání poškozeného.

30. Ze **znaleckých posudků Ing. Stanislava Schopfa**, soudního znalce v oboru ekonomiky, odvětví ceny a odhady historických vozidel (listy č. 307-312 a 315B-315F), rovněž v hlavním líčení čteném, soud zjistil hodnotu historických vozidel, která jsou jmenována v popisu skutku ve výroku rozsudku i s uvedením jejich hodnoty. Vozidla jsou v přílohách posudků také zveřejněna fotograficky.

31. Ze **znaleckého posudku Markéty Grňové**, soudní znalkyně v oboru ekonomiky, ceny a odhady věcí movitých (listy č. 291-295), rovněž tak v hlavním líčení čteném, soud zjistil, že věci J.K., které mu obžalovaní P. a Č. vzali během fyzického útoku vůči němu v průmyslovém areálu ve Šlapanicích (klíče, peněženka a telefon Nokia – model pravděpodobně 3310 z roku 2003) jsou věcmi bez hodnoty.

32. Soud dále provedl důkazy zaměřené na osobnost obžalovaných M.P. a K.Č., zabýval se jejich duševním zdravotním stavem a charakteristikou jejich osobnosti.

33. Soud vyslechl **soudní znalkyni PhDr. Beatu Nour Mohammadi**, soudní znalkyni v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie se specializací klinická psychologie, která se již v přípravném řízení zabývala osobností obžalovaného M.P. a dalšími otázkami s ní spojenými. Z její výpovědi soud zjistil, že obžalovaný P. má lehce nadprůměrný intelekt (IQ 115), rozložení intelektových schopností je bez nápadností, je obdařen velmi dobrým názorně-celostním myšlením, sociální porozumění i schopnost posouzení událostí z hlediska jejich vzniku a anticipace jsou průměrné až dobře průměrné, jeho sebepojetí je pozitivní, od dětství se rozvíjelo na bázi pocitu určité výjimečnosti a výlučnosti, byl motivován snahou vyrovnat se osobnostem svého otce a dědečka. Jeho sebevědomí bývalo zvýšené, cítil se úspěšným a důležitým, ať již se mu dařilo úspěchu dosahovat společensky souladnými, nebo nesouladnými prostředky. V současnosti s jeho sebevědomím rozkolísané. Jeho osobnost je extravertovaná a výrazně egocentrická. V emocionální rovině je citově a afektivně labilní, sugestibilní, nestálý a impulsivní. Jeho sebeprožívání je dramatické, přeje si být úspěšný a okolím vážený. Nesmírně mu záleží na pozitivním sebeobrazu. Zvýšená vnímavost a přecitlivělost vůči hodnocení druhými, potřeba ocenění a pozornosti vedou k senzitivní vztahovačnosti. Není bezcitný a je schopen mezilidsky pozitivních postojů, kvůli sebestřednému zaměření však není schopen opravdové empatie, je spíše sentimentální a lítostivý, pokud se zabývá druhými, činí tak z pohledu vlastní perspektivy, což mu brání v plné sebereflexi a v kritickém sebehodnocení. Těžce nese vyloučení ze své biologické rodiny, cítí křivdu. Protože se hodnotí na základě svých pozitivně pocítovaných intencí, neuvědomuje si v plné síle, jak deformovaný a oslabený je v realitě jeho morální úsudek. Byly u něho zjištěny rysy histrionské, emočně nestabilní, narcistické a disociální v takové akcentaci, že je nutno u něj konstatovat smíšenou poruchu osobnosti. Dominující a zastřešující motivací jeho činu byl osobní prospěch a finanční zisk. Obžalovaný disponuje vedle lehce nadprůměrného intelektu také nadprůměrnou pamětí (MQ 122), nebyla zjištěna žádná porucha kognitivních funkcí, byla vyloučena vážná psychická onemocnění (psychóza, organické onemocnění mozku), které by narušovaly kontakt s realitou. Chce-li, pak je obecně schopen podat pravdivou výpověď. Vzhledem k rysům osobnosti, zejména pak k bohatě rozvinuté fabulační schopnosti, má sklony zvýšeně dokreslovat události emotivní subjektivní interpretací. V době adolescence se u obžalovaného začaly objevovat sociálně-patologické jevy, jako experimentování s hazardem a drogami, záškoláctví, které souvisely s impulsivitou a tím i nezdrženlivostí při uspokojování vlastních zájmů a potřeb. Toto pokračovalo i v mladém dospělí, kdy byl opakovaně soudně trestán. Potřeba rychle získat větší finanční prostředky pro naplnění vlastních potřeb a zájmů ho vedla k obchodování drogami. Postupně přijal překračování společenských pravidel a norem jako přípustnou cestu pro naplňování osobních cílů. Rezignoval na aplikaci společensky souladného morálního imperativu do svého chování. Trestná činnost obžalovaného se rozvinula postupně jako důsledek impulzivního životního stylu (související zejména se strukturou osobnosti a zejména její emočně nestabilní a narcistickou složkou) a postupně se stala instrumentálním chováním, kdy kriminální jednání účelově používal k zajištění svých osobně žádoucích potřeb a cílů. Protože mu záleží na pozitivním sebeobrazu, svoje činy si racionalizoval a racionalizuje přijatelnější motivací, založenou zejména na vlastních emocionálních stavech a dobrých úmyslech. Pokud jde o prognózu dalšího vývoje osobnosti obžalovaného ve vztahu k protisociálnímu jednání, pak bez záměrného a dlouhodobého úsilí

se osobnost měnit nebude a existuje předpoklad, že by zakrátko pokračoval v předchozím životním stylu, do kterého dlouhodobě patřily aktivity za hranou zákona, byť je vybaven k tomu, aby získával obživu legálním způsobem. Pro možnosti jeho resocializace mluví jeho intelektové vybavení a potřeba uznání a ocenění jako mimořádné osobnosti. Na druhé straně jsou u něj patrné deficity v přizpůsobivosti, praktická lhostejnost k pravidlům a normám, které přitom velmi dobře zná, schází mu přiměřená sociální síť i rodinné zázemí. Jeho motivace k práci na sobě je problematická, cítí se labilní a zranitelný, staví se spíše do pasivní role někoho, komu je třeba pomoci. Předpoklady resocializace obžalovaného jsou nízké.

34. Standardně nechávají orgány činné v trestním řízení proti pachatelům trestných činů proti lidskému životu a zdraví prozkoumat jejich zdravotní stav znalcem – psychiatrem. Nejinak tomu bylo u obžalovaného P., kdy policisté již 2. 2. 2022 opatřením (list č. 139) přibrali soudní znalkyni z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. Milenu Zimulovou za účelem vyšetření duševního stavu obžalovaného. Znalkyně obžalovaného P. vyšetřila a vypracovala 28. 4. 2022 znalecký posudek (listy č. 143-182). Soud znalkyni předvolal dne 2. 9. 2022 (referát list č. 852) k hlavnímu líčení na 14. 9. 2022. Obžalovaný prostřednictvím obhájce sdělil soudu ještě před zahájením hlavního líčení, že na výslechu znalkyně trvá (dopis list č. 820) a své stanovisko nezměnil ani v průběhu hlavního líčení. Znalkyni bylo předvolání k hlavnímu líčení doručeno do datové schránky 10. 9. 2022, avšak k hlavnímu líčení se nedostavila. Dne 13. 9. 2022 byl na podatelnu soudu doručen email, kterým jeho autor omluvil znalkyni z účasti u hlavního líčení ze zdravotních důvodů. Na upřesňující dotazy soudu (email list č. 861) bylo soudu 19. 9. 2022 sděleno, že omluvu zaslal R.T., synovec blízké přítelkyně MUDr. Zimulové (email list č. 865). Téhož dne byl soudu doručen email (list č. 865) podepsaný MUDr. M. Zimulovou, v němž stojí, že z důvodu velmi špatného zdravotního stavu není MUDr. Zimulová schopna účastnit se soudního jednání. V následujícím telefonickém hovoru předsedy senátu s J.Z., manželem MUDr. Zimulové, bylo sděleno, že MUDr. Zimulová je ve velmi špatném a stále se zhoršujícím zdravotním stavu, je téměř neslyšící, není schopna samostatné chůze a není schopna účasti v hlavním líčení ani formou videokonference (viz úřední záznam list č. 866). V hlavním líčení byl obžalovaný P. seznámen s tím, že MUDr. Zimulovou nebude moci soud vyslechnout, nicméně setrval na svém stanovisku a nesouhlasil s přečtením jí podaného znaleckého posudku. Soud tedy odročil dne 31. 10. 2022 hlavní líčení na 17. 1. 2023, aby se pokusil do té doby zajistit nové znalecké posouzení duševního stavu obžalovaného P. znalcem psychiatrem, navíc bylo nutno z důvodu možného souběhu trestné činnosti vyčkat na právní moc rozsudku Městského soudu v Brně č. j. 12 T 114/2022-115 z 27. 9. 2022 (list č. 876), kterým byl odsouzen K.Č.. Tento rozsudek nabyl právní moci, respektive byl nahrazen rozsudkem odvolacího Krajského soudu v Brně dne 22. 11. 2022 (list č. 924). V mezidobí soud rozhodl o tom, že nové znalecké vyšetření obžalovaného P. provede psychiatr prim. MUDr. Petr Nedoma, který se uvolil na prosbu soudu zpracovat znalecký posudek přednostně, ovšem i tak až v prvním čtvrtletí roku 2023. Bohužel, situace se zaneprázdněním soudních znalců, najmě pak psychiatrů, je skutečně zoufalá, MUDr. Nedoma byl jediným z oslovených znalců, který byl ochoten upřednostnit znalecké vyšetření obžalovaného. Počátkem roku 2023 (viz úřední záznam z 6. 1. 2023) bylo smluveno zaslání spisu znalci ke studiu s tím, že znalecký posudek bude vyhotoven do 8. 3. 2023 a se znalcem bylo současně smluveno, že se dostaví k hlavnímu líčení 21. 3. 2023. Opatřením z 6. 1. 2023 byl prim. MUDr. Petr Nedoma přibrán jako znalec – psychiatr v této trestní věci k vyšetření obžalovaného P.. Znalec telefonicky sdělil soudu 3. 3. 2023 (viz úřední záznam list č. 966), že se toho dne ráno dostavil do brněnské vazební věznice za účelem vyšetření obžalovaného P., avšak ten odmítl vyšetření podstoupit. Znalci sdělil, že se necítí dobře, není schopen se soustředit, přitom hodlá znalci obsírně vysvětlit své postoje k celé věci. Znalec současně upozornil, že s ohledem na své enormní zatížení znaleckými posudky i s ohledem na další pracovní povinnosti nebude schopen vyšetřit obžalovaného dříve než ve druhé polovině května 2023. Znalec byl vyzván, aby se přesto dostavil k hlavnímu líčení 21. 3. 2023.

35. U hlavního líčení 21. 3. 2023 z výpovědi **soudního znalce prim. MUDr. Petra Nedomy** soud zjistil, že po schůzce s obžalovaným P. ve věznici 3. 3. 2023 v ranních hodinách po úvodním seznámení s úkolem znalce mu obžalovaný sdělil, že užívá antibiotika kvůli zánětu v noze, že se necítí být v psychické pohodě, nemůže se soustředit, na znaleckém vyšetření mu dosti záleží, proto je toho dne nepodstoupí. Znalec řekl, že popisované setkání trvalo asi 15 min až 20 min, na první pohled nebylo na obžalovaném patrné nějaké psychické onemocnění. Znalec byl dále soudem dotázán na možné ovlivnění obžalovaného drogami a léčiv, na což obžalovaný ve své výpovědi poukazoval. Znalec se vyjádřil k této otázce. Řekl, že při studiu spisu zjistil, že množství léčiv a drog, které obžalovaný během trestního řízení udává, je značně nekonzistentní, a to i co do druhu léčiv a drog, ta i co do časového hlediska jejich údajného užití. Jestliže obžalovaný kupříkladu uváděl požití až 150 tablet různých léčiv, šlo by o dávku toxickou a možná až fatální. Znalec pokládá za vysoce nepravděpodobné, že by obžalovaný takové množství léčiv požil. Upřesnil, že léčiva Lyrica, Tramal, ale i některá jiná, která obžalovaný uváděl, jsou léky, jejichž vedlejším účinkem je útlum psychomotorických funkcí, zklidnění. Při vysokých dávkách těchto léčiv se člověk dostane do stavu bezvědomí, přinejmenším v podobě spánku, v horším případě k bezvědomí, které může skončit smrtí. Pokud by k tomu obžalovaný požil drogy extázi a kokain, což jsou stimulační látky, šlo by o protichůdně působící látky. Měl by za to, že člověk, který by užil množství a druhy léčiv a drog udávané obžalovaným, by se pokoušel o sebevraždu. Poukázal také na výpovědi obžalovaného ke skutku, v nichž není narušena časová osa, ani motivační osa, byl schopen upozorňovat na některé detaily, z čehož znalec usuzuje, že obžalovaný situaci vnímal a zapamatoval si ji. Toho by přitom už při užití vyšších dávek léčiv nebyl schopen, tím spíše ne po tak vysokých dávkách, jaké udává. V líčení skutku z úst obžalovaného neshledal znalec nic, co by svědčilo o tom, že by byl pod vlivem nějakých látek. Znalec potvrdil, že jako psychiatr, který je oprávněn a odborně způsobilý ordinovat tato léčiva, se může k účinku léčiv vyjádřit, což učinil. Toxikolog by se mohl vyjádřit k množství účinných látek a době jejich působení, pokud by se do organismu dostaly. Farmakolog by spíše hodnotil vzájemnou interakci léčiv, jak by působily na organismus, eventuálně jak by jeden typ léčiva působil na metabolismus druhého. Znalec se seznámil také s posudkem MUDr. Zimulové, označil ho za standardně zpracovaný, neupoutalo ho na něm nic, co by snad mělo být negativní skutečností.

36. Po výslechu znalce MUDr. Petra Nedomy soud rozhodl, že nebude opětovně příbrán psychiatr za účelem posouzení duševního stavu obžalovaného, ani není třeba přibírat znalce toxikologa či farmakologa, neboť potřebné informace je způsobilý podat i psychiatr. Jak už soud předeslal, standardně se u tohoto druhu trestné činnosti takové znalecké zkoumání zadává, bylo tomu tak i v tomto případě. V této věci se však neobjevily žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly schopnost obžalovaného ovládat své jednání nebo jej ovládat (tedy nebyla zpochybněna přičetnost obžalovaného). Obžalovaný velmi podrobně své chování popisoval, a to nejen chování své. Jeho výpověď není v žádném vážném rozporu s jinými provedenými důkazy. Jedině a pouze sám obžalovaný P., podle názoru soudu ryze účelově a nepravdivě hovořil o tom, že byl pod vlivem léků a drog (pervitinu a kokainu). Kdyby tomu tak skutečně bylo, pak by pravděpodobně vůbec nebyl schopen tak fyzicky aktivního, cíleného, plánovaného a organizovaného jednání, které on sám popisuje. Jak řekl znalec, takové množství léčiv, které uvedl (byť konkrétní údaje jsou proměnlivé), by vedlo ke ztrátě vědomí. V tomto případě, při jisté nevypočitatelnosti chování obžalovaného, který by i příště mohl opět odmítnout své vyšetření psychiatrem, nelze zatížit toto trestní řízení dalšími nemalými průtahy.

37. Z výpovědi **soudní znalkyně MUDr. Marty Holanové**, znalkyně v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, soud zjistil, že obžalovaný K.Č. netrpí forenzně významnou duševní poruchou. Má normální rozumové schopnosti, trpí disociační poruchou osobnosti a má sklon k polymorfnímu nadužívání návykových látek, alkoholu i nealkoholových návykových látek - preferuje pervitin. Zneužívání návykových látek dokáže ovládat. Pokud by před skutkem záměrně požil pervitin (jak

sdělil znalkyni psycholožce, nikoliv však psychiatři), pak by se jednalo o účelové jednání ke snížení napětí před plánovaným činem a nemělo to vliv na jeho rozpoznávací schopnosti (ve vztahu k protiprávnosti činu), ani na jeho ovládací schopnosti (ve vztahu k ovládnutí svého jednání), což lze dovodit z popisu jeho chování, který sám uvádí, také z toho, že si skutek pamatoval. Nebylo shledáno, že by se dostal do psychopatologicky závažného stavu. Pobyť obžalovaného na svobodě není z psychiatrického hlediska nebezpečný, nejsou dány podmínky pro uložení jakéhokoliv ochranného léčení, ani zabezpečovací detence. Osobnostní porucha u něj shledaná je fixovaná a není léčbou změnitelná. Obžalovaný je schopen se účastnit trestního řízení.

38. Z výpovědi **soudní znalkyně PhDr. Soni Haluzové**, znalkyně z oboru školství a kultury, odvětví psychologie, se specializací penitenciární a kriminologická psychologie, soud zjistil, že struktura osobnosti obžalovaného K.Č. je ve znamení převládající nevázanosti a impulsivity ve spojení s neschopností zvažovat následky svých činů. Obžalovaný má problémy s ovládnutím svého chování, projevuje ochotu riskovat, nerespektuje sociální normy, toleruje asociální chování. Podle potřeby a situace je ochoten jít do rizika. Jde o osobnost extravertovanou až exhibitivní, povrchní v sociálních vztazích, ve vztazích je celkově registrována rodinná disharmonie, včetně nedostatečného zázemí bazální rodiny a nedostatečného sociálního zázemí. Obžalovaný volí spíše zjednodušená řešení problémů, než aby problémům včas předcházel. Ve struktuře jeho osobnosti jsou vysoké dispozice k návykovému chování. Obžalovaný vykazuje znaky charakteristické pro disociální poruchu osobnosti. Dominantní motivací trestného činu obviněného byl bezpracný finanční zisk. Jeho obecná věrohodnost je lehce, forenzně nevýznamně, snížena. V jeho kriminální kariéře dochází k eskalaci, v případě posuzovaného skutku dopředu věděl, že bude třeba někoho *usměřit, postrašit, zpacifikovat*. V psychologickém profilu obžalovaného ve vztahu k trestné činnosti dominuje neřízené, emocionálně-impulsivní chování se zálibou v činnostech nesoucích dobrodružství. Je tolerantní k asociálnímu jednání, ignoruje sociální normy s preferencí nezávislosti. Projevuje tendence riskovat. Prognóza dalšího vývoje osobnosti obžalovaného ve vztahu k protispoločenskému jednání je tak spojena s dalšími životními kroky – v případě, že nedosáhne výrazného náhledu na své dosavadní jednání, životní styl, závislost apod., riziko páčání další trestné činnosti je vysoké. Může se snížit na základě absolvování dlouhodobého terapeutického programu. Musí k tomu však být i vnitřně motivován. Porucha osobnosti je sice neměnná, ale lze dosáhnout určité korekce chování v některých situacích. Rizikem je, že se nechá velmi rychle svést okamžitými pohnutkami, nedokáže plánovat, řeší to, co je teď a nyní, z čeho má okamžitý zisk, ale neřeší, co „bude zítra“. Tyto osobnostní charakteristiky vystupují proti úspěšnosti resocializace.

39. Soud upravil opis skutku uvedený ve výroku rozsudku oproti jeho popisu, jak jej podala obžaloba. Formální úpravou se pokusil snad lépe z jazykového a stylistického hlediska skutek popsat, upřesnil výčet poranění, která poškození J. a F.K. utrpěli, včetně způsobu jejich ošetření a léčení a zejména také doplnil výčet hrozících dalších poranění, která mohla oběma poškozeným přivodit smrt. To vše pochopitelně při zachování totožnosti skutku. Odlišně však pojal popis skutku v tom, že ho nerozděluje na skutky dva ve vztahu k obžalovanému P., jako to činila obžaloba. Má za to, že i v případě obžalovaného P. jde stále o jedno kontinuální jednání, jeden skutek, kterým naplnil znaky skutkových podstat dvou trestných činů. Obžalovaný stále opakoval a setrvává na tom i v řízení před soudem, že jeho cílem bylo za každou cenu získat ona historická vozidla. Před soudem opakovaně řekl, že se stále nedokáže smířit s myšlenkou, že ona vozidla skončí bůhví kde, nikoliv však v muzeu jeho otce. Obžalovaný tedy naplnění tohoto cíle neopustil ani v situaci, kdy se mu původní plány, jak vozidla získat, zcela „vymkly z rukou“ – nepodařilo se mu odvézt a zanechat mimo dům J.K., aby mohl nerušeně vozidla odvézt, musel čelit obraně bratrů K., s níž také nepočítal. Ani v této chvíli nevolil raději útěk z jejich bydliště, jako učinil obžalovaný Č., ale raději proti nim zaútočil mačetou. Odpověď na otázku „Proč takto jednal?“, je možno nalézt v rozboru osobnosti obžalovaného popsaného v odstavci 33 odůvodnění. Neobstojí vedle sebe

v případě jednočinného souběhu kvalifikace skutku jako zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 nebo 2, odst. 3 písm. a, j) trestního zákoníku (ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku) a zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku (ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku). Takový souběh je vyloučen (viz R 27/1992 - Usnesení Nejvyššího soudu České republiky z 8. května 1991 sp. zn. 3 To 19/91).

40. Ve vztahu k obžalovanému M.P. soud hodnotí skutek jako pokus zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 140 odst. 1, odst. 3 písm. a, j) trestního zákoníku a současně jako přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

41. Obžalovaný P. chtěl veterány F.K. získat do své moci. Jak by s nimi dále nakládal, je otázkou, nicméně odpověď na ni není důležitá. Na jednu stranu obžalovaný tvrdí a stále opakuje, že vozidla chtěl darovat svému otci do jeho muzea, doteď se neumí smířit s tím, že se tak nestane, jindy zase mluví o tom, že nejméně jedno z vozidel hodlal prodat (viz účast F.T. na „prohlídce“ vozidel v bydlišti bratrů K. a vyjednávání mezi ním a obžalovaným o prodeji vozidla). Obžalovaný v tomto směru sám přiznává, že se hodlal vozidel zmocnit i za pomoci násilí, tedy je uloupit, pokud by se mu to nepodařilo jinak, mírnějším způsobem, zejména lstí, jak je výše popsáno. Ve chvíli, kdy se jemu a jeho „společníku“ K.Č. postavili bratři K. na odpor, nerozpakoval se proti nim užít násilí za pomoci zbraně - mačety. Ve smyslu § 118 trestního zákoníku se za zbraň pokládá cokoli, čím je možno učinit útok proti tělu důraznějším. Netřeba sáhodlouze argumentovat o tom, že použitá mačeta (viz její fotografie č. 79, 80 a 81 na listu č. 350 a dále fotografie č. 13, 14 a 15 na listu č. 376) je způsobilá odvisle od jejího použití přivodit zranění člověka, ba i jeho smrt. Jestliže obžalovaný touto mačetou nejméně třikrát udeřil J.K., z toho dvakrát velkou intenzitou do hlavy (do čela) a jednou střední intenzitou do ruky (přičemž poškozený se snažil svou rukou ochránit si hlavu před dalším úderem) a F.K. udeřil čtyřikrát, z toho jednou ranou vedenou velkou intenzitou do hlavy (do temenní krajiny vpravo) a třemi ranami nejméně střední intenzitou ho zasáhl do rukou (i v tomto případě se u poškozeného jednalo o obranu rukama před dalšími údery do hlavy), pak si přinejmenším musel být vědom toho, že oběma poškozeným může přivodit nejen vážná zranění, ale i smrt. Proto soud skutek hodnotí jako pokus zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 140 odst. 1, odst. 3 písm. a, j) trestního zákoníku. Je obecně známo, že jakýkoliv útok na hlavu člověka je velmi nebezpečný. Ne tak sekání ocelovou mačetou ranami i velké intenzity. Že při tomto konkrétním útoku mohlo dojít k usmrcení obou bratrů K., vyplývá zcela jasně i ze závěrů znaleckého posudku, jak je soud uvedl (doplnil) přímo do popisu skutku do výroku rozsudku. Soud tedy shledává u obžalovaného z hlediska zavinění *nepřímý úmysl* ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Opakovaná vyjádření obžalovaného v tom smyslu, že *nikdy nechtěl nikomu ublížit*, jsou nepodstatná, neboť oběma bratrům Kotyzovým ublížil fyzickým útokem. Navíc sám obžalovaný řekl, že po odjezdu obžalovaného F. z místa činu si vzal mačetu k sobě do *policejní kombinézy a říkal si, že pokud ji bude mít v ruce, tak se leknou a nebudou vyvádět žádné pičoviny* (viz odstavce 9 odůvodnění), tedy obžalovaný sám plánoval využít (zneužít) mačetu přinejmenším k zastrašení poškozených, proto soud jeho následným slovům, že v době konfliktu na dvoře bydliště K. už ani nevěděl, co dělá, v levé ruce najednou držel mačetu, nepřikládá význam. Z jeho strany se vůbec nemohlo jednat o nějakou oprávněnou (nutnou) obranu, obžalovaný sám byl od prvopočátku útočníkem, stačí si uvědomit, jakým způsobem se choval vůči J.K. dlouhé desítky minut předtím, než jeho útok vyvrcholil útokem mačetou na oba bratry. Bratři K. byli plně oprávněni se obžalovanému (obžalovaným) postavit na odpor, tedy například použít pro svou obranu i onu lopatu. Obžalovaný P., pokud odhlédneme od trestnosti a tudíž nedovolenosti jeho chování od samého počátku (kdy plánuje zmocnění se vozidel trestným činem, byť by zpočátku zvažoval „jen“ trestný čin majetkového charakteru), nemusel přistoupit k závěrečnému fyzickému útoku mačetou, mohl také on v nastalé situaci volit útek podobně jako obžalovaný Č.. Kvalifikaci skutku podle § 140 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku obžalovaný naplnil tím, že popsaným

způsobem zaútočil na dvě osoby, u každého z poškozených mohlo dojít k jeho usmrcení. Kvalifikaci skutku podle § 140 odst. 3 písm. j) trestního zákoníku naplnil obžalovaný tím, že sledoval dosažení majetkového prospěchu, a to v řádu mnoha stovek tisíců korun - jakožto člověk, který měl po značnou část svého života zájem o veterány, pohyboval se v prostředí sběratelů historických vozidel, musel vědět alespoň v hrubých obrysech, že hodnota veteránů, které chtěl získat, je velmi vysoká. Navíc výše majetkového prospěchu není pro použití této kvalifikace skutku podstatná. Naštěstí nedošlo k usmrcení poškozeného, byť tento výsledek útoku obžalovaného je výsledkem pouhé příznivé shody okolností a je nezávislý na jednání samotného obžalovaného - proto jde o pokus trestného činu ve smyslu § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Tímto trestným činem (jeho pokusem) obžalovaný porušil zájem společnosti na ochraně lidského života, který je chráněn také prostředky trestního práva České republiky.

42. Obžalovaný P. tím, že bez dovození vstoupil (společně se svými spolupachateli) do obydlí bratrů K., a to nejen do samotného domu, ale předtím již na oplocený pozemek, na který vstoupil zepředu za použití klíčů, které už ve Šlapanicích vzal z kapsy J.K. během prvotního fyzického útoku vůči němu, aby pak přešel přes pozemek a odemkl také zadní bránu a umožnil tak vstup obžalovaným Č. a F., naplnil znaky přechinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Kvalifikovanou skutkovou podstatu tohoto trestného činu podle § 178 odst. 2 trestního zákoníku naplnil obžalovaný tím, že jednak při činu užil násilí - popsáním způsobem zaútočil fyzicky ve Šlapanicích proti J.K. a při této příležitosti se zmocnil mimo jiné jeho klíčů, jednak tím, že překonal překážku, jejímž účelem je zabránit vniknutí – v tomto případě odemkl neoprávněně získanými klíči přední vstup do nemovitosti a poté zadní bránu do zahrady a tudíž vstoupili do obydlí bratrů K.. Znaky kvalifikované skutkové podstaty podle § 178 odst. 3 trestního zákoníku jsou naplněny tím, že obžalovaný spáchal tento čin se zbraní (čímž je nutno rozumět onen slzotvorný sprej, kterým vybavil obžalovaného Č. a vyzval ho k jeho použití proti J.K. v průmyslovém objektu ve Šlapanicích) a se dvěma osobami (spoluobžalovanými Č. a F.). Tento trestný čin spáchal obžalovaný v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť pro naplnění jeho cíle - získání historických vozidel vlastněných F.K., musel vstoupit přinejmenším na oplocený pozemek, na němž byla vozidla uschována. Tímto jednáním obžalovaný porušil společenský zájem chráněný také prostředky trestního práva České republiky, a to zájem na ochraně domovní svobody.

43. Na rozdíl od státní zástupkyně soud nenachází naplnění znaků skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku. Státní zástupkyně spatřovala naplnění znaků této skutkové podstaty v *rozmyslu* obžalovaného P., tedy, že vraždu zvážil, předem ji naplánoval, což dovozuje z toho (podle odůvodnění obžaloby), že si sebou na místo činu přinesl použitou zbraň - mačetu. Obžalovaný popřel, že by mačetu měl s sebou právě proto, aby ji použil při útoku vůči jinému, tvrdil, že mačeta (a také kuše) byla dárkem pro jeho přítelkyni. Vysvětlení obžalovaného zní sice málo pravděpodobně, nicméně není nemožné. Soud však nespatřuje tuto skutkovou podstatu za naplněnou z toho důvodu, že pokud by obžalovaný plánoval usmrtit bratry K., nebo přinejmenším J.K., mohl to udělat podstatně dříve než během fyzického konfliktu na pozemku obydlí bratrů K.. J.K. byl odvozen do průmyslového areálu ve Šlapanicích, tam poprvé fyzicky napaden, zpacifikován, spoután - kdyby obžalovaný předem plánoval jeho usmrcení, od tohoto okamžiku tak mohl učinit. Po návratu do obydlí K. (jelikož obžalovaný Č. odmítl hlídat J.K. ve Šlapanicích) byl spoutaný J.K. zavřen do „stodoly“ k traktoru. Průběh skutku zkrátka nenavědčuje tomu, že již od počátku plánoval obžalovaný P. usmrcení J.K., popř. i F.K..

44. Obžalovaný K.Č. je shledán vinným pokusem zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 173 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku a přechinem porušování

domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

45. Obžalovaný Č. na úvod své výpovědi v hlavním líčení prohlásil, že se přiznává k trestnému činu porušování domovní svobody. Na otázku, zda lituje toho, co udělal, odpověděl, že ano a kdyby věděl, *o co tam přijde, tak by do toho nikdy nešel*. Obžalovanému Č. však muselo být alespoň v základních obrysech jasné, že P. po něm vlastně žádá pomoc s fyzickým útokem na jiného člověka. Sám Č., jak je výše uvedeno, řekl, že za odměnu po něm P. požadoval pomoci mu někoho *postrašit, maximálně zpacifikovat, svázat*, což si Č. představoval *tak, jak se to dělá – na někoho chvílku řvete, pak mu dáte jednu dvě facky a lidi pak dostanou rozum*. To se mělo dít kvůli tomu, že onen člověk podle P. *sedí na něčem, co není jeho*. Už s ohledem na kriminální minulost obžalovaného Č., jak bude níže podrobněji popsána, tedy věděl, že s velkou pravděpodobností se má účastnit fyzického násilí nebo přinejmenším jeho pohružky, aby tak P. získal věc, kterou chtěl (*sedí na něčem, co není jeho*). O tom obžalovaný Č. nemohl pochybovat také proto, že byl P. vybaven již během cesty do Šlapanic slzotvorným sprejem, lepicí páskou a plastovou stahovací páskou, jak sám Č. přiznal. Zde Č. vyčkává návratu P. a F. hodinu a půl až dvě hodiny, jak řekl, nerozmyslel si onu slíbenou pomoc obžalovanému P.. Prakticky ihned po příjezdu P. s J.K. do Šlapanic na něj Č. zaútočil oním sprejem, poškozeného s P. shodili na zem a spoutali ho. V této chvíli P. bere J.K. klíče, peněženku s penězi, mobilní telefon. Po návratu do Vyškova Č. pomáhá prohledat byt J.K., hledá doklady k historickým vozidlům - nyní mu musí být jasné, o co zejména P. jde, k čemu směřuje jeho úmysl. Proto je v jeho případě skutek kvalifikován jako pokus zvláště závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 173 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku – na poškozeného J.K. bylo fyzicky zaútočeno, aby P. získal jeho historická vozidla v hodnotě převyšující tzv. značnou škodu, tedy hranici 1 milionu korun (§ 138 odst. 1 trestního zákoníku). Právě výše hrozící škody odůvodňuje kvalifikaci skutku také podle druhého odstavce písmena c) § 173 trestního zákoníku. Obžalovaný jednal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku – věděl od samého počátku, jaké jednání, jaká pomoc je po něm M.P. žádána, tedy věděl, že jde o trestný čin a tímto způsobem se tak choval zcela vědomě a chtěně. Porušil tak společenský zájem na ochraně svobody jedince, potažmo také na ochraně majetku, kterýžto zájem je chráněn i trestněprávními prostředky. Protože ke způsobení škody na majetku převyšující 1 milion korun nedošlo, škoda na skutečně odcizených věcech (peněžní hotovost, mobilní telefon a nabíječka) je podstatně nižší, zůstává i v tomto případě pouze u pokusu trestného činu.

46. Z obdobných důvodů, jaké soud popisuje v odstavci 42, shledal i K.Č. vinným přčinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

47. Obžalovaný D.F. spáchal přčín omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku a přčín porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

48. Ve stručnosti lze i u obžalovaného F. odkázat na závěry popsané v odstavci 42, pokud jde o hodnocení skutku coby přčínu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Obžalovaný F. věděl už z událostí ve Šlapanicích, že došlo k závažné události, jak řekl, věděl, že v kufru veze *tobo pána*, který byl předtím obžalovanými P. a Č. fyzicky napaden. Už tehdy ve Šlapanicích mohl obžalovaný z místa ujet, mohl a měl přivolat pomoc, tedy policii, věc nemusela zajít tak daleko, jak zašla.

49. Dále soud tento skutek u obžalovaného F. hodnotí také jako přčín omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný bránil J.K. v užívání osobní svobody, když ho nechal naložit do svého auta a poté ho odvezl ze Šlapanic do Vyškova. Věděl, sám to doznal, že

převáží J.K., který byl ve Šlapanicích napaden a spoután. Tento trestný čin spáchal přinejmenším v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť věděl, co činí a musel si být vědom, že tak porušuje osobní svobodu druhého, nemohl spoléhat na žádnou okolnost, která by tomuto následku zabránila. Osobní svobody jednotlivce je společenským zájmem, který je chráněn i prostředky trestního práva.

50. Obžalovaný M.P. spáchal tyto trestné činy přede dnem 9. 2. 2022, kdy mu byl doručen trestní příkaz Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou č. j. 2 T 158/2021-54, který byl vydán 24. 11. 2021. Tento fakt soud zjistil z **trestního spisu Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou 2 T 158/2021**. Stejně jako fakt, že citovaným trestním příkazem byl odsouzen za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 18 měsíců. Trestní příkaz nabyt právní moci 18. 2. 2022. Proto mu soud ukládal tzv. souhrnný trest podle zásad vtělených do § 43 odst. 2 trestního zákoníku, neboť ho nyní odsuzuje za trestný čin, který spáchal dříve, než byl za jiný jeho trestný čin vyhlášen odsuzující rozsudek. Podle § 314e odst. 8 trestního řádu má trestní příkaz povahu odsuzujícího rozsudku, účinky spojené s vyhlášením rozsudku nastávají doručením trestního příkazu obviněnému. Souhrnný trest se ukládá podle toho ustanovení trestního zákoníku, které se vztahuje na trestný čin nejpřísněji trestný ze všech souběžných trestných činů, nesmí být mírnější než trest předchozí. Nejpřísněji trestným v případě obžalovaného P. je pokus zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 140 odst. 1, odst. 3 písm. a, j) trestního zákoníku, za který mu hrozil trest odnětí svobody od 15 roků do 20 roků nebo výjimečný trest – tedy trest odnětí svobody nad 20 roků do 30 roků nebo trest odnětí svobody na doživotí (§ 54 trestního zákoníku). Pokus trestného činu je trestný podle trestní sazby stanovené na dokonany trestný čin (§ 21 odst. 2 trestního zákoníku).

51. **Z opisu z evidence rejstříku trestů** obžalovaného M.P. (listy č. 994-995) soud zjistil, že obžalovaný je recidivista, který byl opakovaně trestán za rozličnou trestnou činnost. Z předchozích odsouzení je možno přihlídnout k 6 z nich jako k okolnostem přitěžujícím, ve výčtu odsouzení soud uvádí pouze ty tresty, které dosud nebyly zahlazeny nebo účinek zahlazení nenastal ihned po výkonu trestů.

52. Již v roce 2006 byl Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou (sp. zn. 3 T 115/2006) odsouzen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona č. 140/1961 Sb. a za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 2 písm. b) téhož trestního zákona, původně k trestu obecně prospěšných prací, který však řádně nevykonal, proto mu byl jeho zbytek přeměněn na nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 60 dnů, který vykonal 17. 10. 2008.

53. Stejným soudem byl odsouzen v roce 2007 (sp. zn. 1 T 213/2007) odsouzen mimo jiné také za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona č. 140/1961 Sb., opět původně k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 160 hodin, který však nevykonal vůbec, proto mu byl trest na sklonku roku 2009 přeměněn na nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 80 dnů, ten byl následně v březnu 2007 zkrácen na 70 dnů a obžalovaný jej vykonal 8. 4. 2011.

54. Poté byl odsouzen Městským soudem v Brně v roce 2013 (sp. zn. 92 T 79/2013) za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku původně k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin, který však řádně nevykonal, proto mu byl jeho zbytek přeměněn na nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 252 dnů, který vykonal 8. 4. 2016.

55. Následuje odsouzení Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou v roce 2015 (sp. zn. 1 T 156/2014), které nabylo právní moci v březnu 2015, k souhrnnému trestu za přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku a za souběžný přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, původně k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, avšak s ohledem k tomu, že obžalovaný se ve zkušební době neosvědčil, byl mu výkon trestu v květnu 2017 nařízen a tento souhrnný trest vykonal 28. 7. 2020. Vedle toho byl odsouzen k souhrnnému peněžitému trestu ve výměře 35 000 Kč, který obžalovaný nezaplatil, proto mu byl v srpnu 2018 nařízen výkon náhradního trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, který vykonal 28. 1. 2021.

56. Následuje odsouzení Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou 4. 4. 2016 (sp. zn. 1 T 189/2015), k souhrnnému trestu za přečiny zpronevěry podle § 206 odst. 1, 3 trestního zákoníku, porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku, za zločin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, za přečiny podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a za souběžné přečiny nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku a podle § 205 odst. 1 písm. a, b) trestního zákoníku, porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku, maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku a zpronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků a 6 měsíců, který vykonal 28. 9. 2019 a k souhrnnému trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 4 roků.

57. Posledním odsouzením, k němuž je třeba přihlídnout, je odsouzení Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou v říjnu 2021 (sp. zn. 1 T 112/2021) za přečiny výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon byl odložen na zkušební dobu 30 měsíců. Trestní příkaz nabyt právní moci 3. 11. 2021, zkušební doba plyne až do 3. 5. 2024 (**opis trestního příkazu list č. 946**).

58. Výše popsaná trestní minulost obžalovanému přitěžuje ve smyslu § 42 písm. q) trestního zákoníku. Jak už bylo uvedeno, z výkonu posledního trestu odnětí svobody se obžalovaný vrátil na svobodu 28. 1. 2021 (viz odstavec 4 odůvodnění), dřívější opakované tresty nepodmíněného odnětí svobody, ani původně tresty alternativní, neměly na obžalovaného kýženého účinky – nevedly k jeho nápravě, ani ho nebyly s to odradit od dalšího páčání trestné činnosti.

59. Další přitěžující okolností je to, že obžalovaný je nyní odsuzován za 3 trestné činy (přesněji za dva dokonané trestné činy a jeden pokus trestného činu), tedy existuje přitěžující okolnost ve smyslu § 42 písm. n) trestního zákoníku.

60. Polehčující okolnost soud neshledal. Není za ni možno považovat ani opakované prohlášení lítosti nad skutkem, neboť obžalovaný si nepřipouští zavinění pokusu vraždy, tuto vinu vlastně odmítá, odkazuje na okolnosti, které údajně nezáležely na jeho vůli – kdyby obžalovaný F. „zbaběle“ neodjel z místa činu ve Vyškově, nezůstala by P. k dispozici mačeta, která by byla ležela nadále v kufru auta, kdyby F.K. v klidu řekl svému bratrovi J.K., že jde o „mladého P.“, všechno se mohlo v klidu vyřídit, nikdo by na nikoho neútočil. Nicméně, tato prohlášení obžalovaného jsou v souladu s psychologickým profilem jeho osobnosti, jak ho soud na základě znaleckého zkoumání podrobně popisuje v odstavci 33 odůvodnění. Obžalovaný *postupně přijal překračování společenských pravidel a norem jako přípustnou cestu pro naplňování osobních cílů, rezignoval na aplikaci společensky souladného*

morálního imperativu do svého chování, kriminální jednání účelově používal k zajištění svých osobně žádoucích potřeb a cílů.

61. Ve smyslu § 39 trestního zákoníku soud při stanovení trestu přihlédl v první řadě k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu. Primárním účelem trestu je jeho přiměřenost tomu trestnému činu, který pachatel spáchal. Vražda je v časech míru ve spořádané zemi, za jakou lze Českou republiku považovat, tím nejzávažnějším zločinem, který se v životě vyskytuje. Ostatně, napovídá tomu i fakt, že právě vražda je zařazena na první místo mezi trestnými činy v trestním zákoníku. Jak se uvádí v důvodové zprávě vlády České republiky z 25. 2. 2008 k trestnímu zákoníku – „Změna v přístupu k trestněprávní ochraně významných společenských zájmů navrhovaným trestním zákoníkem a nadřazení základních lidských práv a svobod nad ostatní zájmy chráněné tímto zákoníkem vyjadřuje i nové pořadí jednotlivých hlav části druhé (zvláštní části trestního zákoníku). Do středu pozornosti a v důsledku toho i do popředí trestněprávní ochrany se dostává člověk, jeho život, zdraví, tělesná integrita, osobní svoboda, nedotknutelnost, důstojnost, vážnost, čest, ochrana jeho soukromí, obydlí, majetku a jiných jeho základních lidských práv, svobod a zájmů.“ Obžalovaný ohrozil útokem na J. a F.K. nejvýznamnější, nejen trestním zákoníkem chráněný, společenský zájem – zájem na ochraně lidského života. Fakt, že nedošlo k úmrtím poškozených, je dílem pouze příznivé shody okolností, které nezávisely na vůli obžalovaného. Vedle toho obžalovaný také porušil společenské zájmy na ochraně domovní svobody a řádného zajištění výživy oprávněných osob, zejména nezletilých dětí (syn obžalovaného E. P. má 8 let). Při výměře trestu vzal soud do úvahy i závěr plynoucí ze znaleckého posudku psychologického, že předpoklady resocializace obžalovaného jsou nízké. Nejsou splněny podmínky pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí, neboť není naplněna podmínka účinné ochrany společnosti dosažitelná pouze tímto trestem, navíc není vyloučena naděje nápravy obžalovaného trestem kratšího trvání. Nejsou ani splněny zákonné podmínky pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody nad 20 roků až do 30 roků, zejména proto, že nedošlo k usmrcení poškozených, nelze tak pokládat za splněnou podmínku velmi vysoké závažnosti zvláště závažného zločinu, neboť o jejím naplnění lze hovořit tehdy, jestliže se čin vymyká obvyklému způsobu spáchání tohoto trestného činu. Soud proto rozhodoval o uložení trestu v rámci sazby trestu odnětí svobody na 15 až 20 roků. Zákon v tomto případě nepřipouští uložení mírnějšího než nepodmíněného trestu odnětí svobody. Soud po zvážení výše popsaných skutečností rozhodných pro uložení trestu dospěl k rozhodnutí, že obžalovanému je třeba uložit trest v horní polovině sazby (tedy v rozpětí od 17,5 roku do 20 roků), a to primárně s ohledem povahu a závažnost spáchaného nejzávažnějšího trestného činu. Trest byl obžalovanému vyměřen na 18 roků. Takto vyměřený trest odpovídá zákonným kritériím, je spravedlivý a splní snad aspoň částečně i funkci satisfakční vůči poškozeným K., kteří byli velice vážně poraněni, trpěli bolestí fyzickou v důsledku útoku obžalovaného a jistě i bolestí duševní, strachem o život, zejména pak poškozený J.K., který útoku obžalovaného čelil několik hodin, již od fyzického napadení ve Šlapanicích. Jak sám řekl, nejhorším zážitkem pro něj byla silně ztížená možnost dýchání během doby, kdy měl zalepena ústa páskou. Soud vzal při úvaze o délce trestu ve smyslu § 39 odst. 4 trestního zákoníku v úvahu i to, že s největší pravděpodobností obžalovanému Okresní soud ve Žďáru nad Sázavou obžalovanému nařídí výkon trestu odnětí svobody v trvání 1 roku ve věci sp. zn. 1 T 112/2021 (list č. 946).

62. Protože obžalovanému M.P. byl uložen trest odnětí svobody za zvláště závažný zločin (za jeho pokus) převyšující 8 roků, byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou [§ 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku].

63. Vedle souhrnného trestu odnětí svobody uložil soud obžalovanému také souhrnný trest propadnutí věci, a to mačety a slzotvorného spreje. Jde o nástroje trestné činnosti. Za nástroj trestné činnosti se podle § 135a trestního zákoníku rozumí věc, která byla určena nebo užitá ke spáchání trestného činu. Je tedy odůvodněno i zabránění těchto věcí.

64. Z **opisu z evidence rejstříku trestů** obžalovaného K.Č. (listy č. 996-997) soud zjistil, že obžalovaný je recidivista, který byl opakovaně mnohokrát trestán za rozličnou trestnou činnost, a to nejen v Česku, ale i v Německu. Poprvé byl trestán již v roce 1993. Celkem je nutno přihlídnout k jeho 13 předchozím tuzemským odsouzením a dvěma německým. Obžalovaný byl dříve trestán převážně za krádeže, také za porušování domovní svobody. Sám obžalovaný prohlásil, že ve výkonu trestu strávil asi 20 roků. Je uživatelem drog. Obžalovanému přitěžuje jeho trestní minulost i počet trestných činů, za které je nyní odsuzován. Také jemu je ukládán souhrnný trest, neboť trestné činnosti nyní posuzované se dopustil 16. 1. 2022, tedy dříve, než byl 27. 9. 2022 vyhlášen ve výroku citovaný rozsudek Městského soudu v Brně č. j. 12 T 114/2022-115 (**kopie rozsudku** listy č. 876-877), pozměněný ve výroku o trestu rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 4 To 249/2022-140 ze dne 22. 11. 2022 (**kopie rozsudku** list č. 924-925). Obžalovanému hrozil trest odnětí svobody od 5 roků do 12 roků. S ohledem na absenci polehčujících okolností, s ohledem na okolnosti přitěžující, zejména mnohaletou kriminální minulost obžalovaného, s ohledem na vysoké riziko páchaní další trestné činnosti a nízkou pravděpodobnost úspěšné resocializace, jak tyto vyplývají ze závěrů psychologického znaleckého posudku, v prvé řadě pochopitelně na povahu a závažnost spáchaného nejzávažnějšího trestného činu (jeho pokusu), kdy fyzicky zaútočil na člověka, pomohl ho spoutat a udržovat v tomto stavu dlouhé desítky minut, mu soud vyměřil souhrnný trest odnětí svobody v trvání 9 roků a 6 měsíců, tedy již v horní polovině sazby. U obžalovaného Č. již pochopitelně do popředí vystupuje ochranná funkce trestu, kdy alespoň po dobu jeho izolace ve věznici bude společnost chráněna před jeho další možnou a bohužel pravděpodobnou trestnou činností.

65. Z **opisu z evidence rejstříku trestů** obžalovaného D.F. (list č. 998) soud zjistil, že obžalovaný dosud nebyl odsouzen za trestný čin. Ke své trestné činnosti, nyní posuzované, se přiznal. Obojí je polehčující okolností. Přitěžuje mu to, že se dopustil dvou trestných činů. Jemu hrozil úhrnný trest (za dva trestné činy) v rozmezí od 1 roku do 5 roků. V jeho případě je možno předpokládat, že nápravy lze docílit i na svobodě, proto mu soud vyměřil trest ještě v první polovině sazby, a to trest odnětí svobody v trvání 2 roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Povede-li obžalovaný F. nadále řádný život, pak se osvědčí a bude na něj nahlíženo, jako by odsouzen nebyl. Pokud ne, pak mu hrozí, že soud v budoucnu nařídí vykonat trest odnětí svobody ve věznici. Vedle podmíněného trestu odnětí svobody však soud obžalovanému uložil i úhrnný trest propadnutí věci, a to osobního automobilu Škoda Octavia, dálkového ovladače uzamykání a klíčem k uzamykání vozidla. Uložení tohoto majetkového trestu je namístě, protože jeho vozidlo bylo také nástrojem trestného činu. Za nástroj trestné činnosti se podle § 135a trestního zákoníku rozumí věc, která byla určena nebo užita ke spáchání trestného činu. Jak už soud uvedl, obžalovaný měl možnost neuposlechnout rozkazy či přání obžalovaného P. a již ve Šlapanicích, kdy pochopil, že J.K. je ubližováno, mohl z místa průmyslového areálu odjet a mohl a měl ohlásit to, čeho byl do té doby jenom svědkem, policistům, kteří mohli zakročit a zabránit v dalších útocích obžalovaným. Obžalovaný F. toto neučinil a svým vozidlem vzal spoluobžalované a spoutaného J.K. ze Šlapanic do Vyškova. Proto je na místě i tento trest.

66. Soud také rozhodl o jediném řádně uplatněném nároku na náhradu škody. Nárok na náhradu škody uplatnila Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky (listy č. 742-767, totéž listy č. 803-815). Požadovala po obžalovaném náhradu nákladů spojených s proplacenou zdravotnickou péčí poskytnutou jejím pojištěncům J. a F. K.. Tyto veškeré náklady pojišťovna řádně vyčíslila částkou 94 066 Kč.

67. Zdravotní pojišťovna má podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, vůči třetí osobě právo na náhradu těch nákladů na hrazené služby, které vynaložila v důsledku zaviněného protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci. Protože zdravotní pojišťovna řádně svůj nárok na náhradu škody uplatnila, vyčíslila a doložila, protože tento se opírá

o citované ustanovení zákona, přiznal soud Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky náhradu škody 94 066 Kč vůči obžalovanému M.P..

68. Nárok na náhradu škody uplatnili již v přípravném řízení také J.K. (4 000 000 Kč, list č. 566) a F.K. (1 000 000 Kč, list č. 557). Tyto nároky však nebyly uplatněny řádně. Zůstalo pouze u vyčíslení nároku, nikoliv však jeho vysvětlení a upřesnění (zda jde pouze o škodu na majetku nebo odčinění nemateriální újmy, pokud nemateriální, tedy jaké a jak byly příslušné částky vyčísleny). Rozhodování o náhradě škody je i v trestním řízení ovládáno zásadami práva civilního, což znamená, že poškozený musí nejen tvrdit svůj nárok, ale také na jeho podporu označit důkazy. To poškozený nesplnil, proto je soud odkázal s jejich nároky na případné občanskoprávní řízení soudní.

69. Nad rámec výše uvedeného soud doplňuje, že nevyhověl některým návrhům na doplnění dokazování. Vedle rezignace na posouzení duševního stavu obžalovaného P. psychiatrem, což je odůvodněno již v odstavci 36 odůvodnění, soud také zamítl již v hlavním líčení 14. 9. 2022 návrhy na doplnění dokazování výsledkem F. P., otce obžalovaného, nyní již zemřelého, který měl soudu dokázat, že jeho syn není schopen vraždit, že neměl v úmyslu někomu ublížit, dále výslech svědka C. V., předsedy Tatrklubu ČR, který měl mít znalosti o veteránech F.K. a o komunikaci mezi F.K. a obžalovaným P., neboť oba tyto důkazy jsou pro posouzení věci zcela nepodstatné, tudíž nadbytečné. Soud nakonec zamítl také návrhy obžalovaného P. na znalecké posudku farmakologické či toxikologické, neboť s problematikou jeho případného ovlivnění návykovými látkami a léčivými se soud vypořádal tak, jak popsal v odstavcích 35 a 36 odůvodnění, tedy i tyto důkazní návrhy byly shledány nadbytečnými.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Odvoláním může napadnout rozsudek státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, v prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání musí být odůvodněno tak, aby z něj bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Proti rozsudku, kterým soud schválil dohodu o vině a trestu, lze podat odvolání pouze v případě, že takový rozsudek není v souladu s dohodou o vině a trestu, jejíž schválení státní zástupce soudu navrhl.

Právo podat odvolání nepřísluší těm, kdož se ho po vyhlášení rozsudku výslovně vzdali.

Poškozený může žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, je-li tímto rozsudkem ukládána sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí (§2 odst. 1 zák. č. 59/2017 Sb.).

Brno 30. března 2023

Mgr. Dušan Beránek v. r.
předseda senátu